

Vietnam Solidaritet

Demonstration

den 15 april

se midtersiderne

nr. **2**
1970

DE DANSKE VIETNAMKOMITEER

DE DANSKE VIETNAMKOMITEER

DE DANSKE VIETNAMKOMITEER

DE DANSKE VIETNAMKOMITEER

DE DANSKE VIETNAMKOMITEER

INDHOLDSFORTEGNELSE.

Sandheden om Hué massakren	side	1
Fascistiske organisationer i USA	side	3
Nixons USA	side	9
Jordbærprincippet:amerikansk forskning	side	11
USA's nye venstre	side	14
Dansk hykleri	side	17
Politistaten i funktion	side	18
Portugal og NATO	side	20
Vietnam Noter	side	20
Desertørsagens politiske perspektiver	side	21
Frelimo - digt	side	23
DDV - NYT	side	24
Western Economic Warfare, anmeldelse	side	26
De fattige hvide i USA	side	28
Åbent brev fra DDV	side	32

Vietnam-Solidaritet er et månedligt organ for Vietnam-Indsamlingen og For De Danske Vietnamkomiteer
 Bladet redigeres af et udvalg. Alle henvendelser rettes til: Vietnam-Solidaritet, Grønnegade 37, 1107, Kbh. -K- tlf 14 15 37
 Ansvarshavende: Otto Sand.

De Danske Vietnamkomiteer, Grønnegade 37, 1107 Kbh. -K- Tlf 14 15 37.
 Kontortid hver dag kl 16 til 19.30. Lørdag kl 11 til 14.

G I R O 15 16 50

G I R O 15 16 50

Næste nummer af Vietnam-Solidaritet udkommer den 25 april og behandler imperialismen.

Sandheden om Hué massakren

*eller Det var nødvendigt at ødelægge byen
for at redde den. (Major Chester L. Brown,
US Air Force, AP 24/2 -68)*

Hué, 1968: civil vietnameser, dræbt af en amerikansk artillerigranat.

I den senere tid er det stadig hyppigere blevet fremført fra moderat højreorienteret hold som "forsvar" for Mai Lai massakren, at terror mod civile også udøves af FNL, og som bevis for denne påstand nævnes Hué-massakren februar 1968, hvor FLN iflg. amerikanske kilder, dræbte 2000 civile og begravede dem i massegrave. Desværre er også mange venstreorienterede hoppet på denne amerikanske propaganda-løgn.

Det følgende er uddrag fra en officiel erklæring fra PRG(FNL) 28/11 -69 og fra en artikel i Guardian 27/12 -69 af W. Burchett

FNL-angrebet på Hué 31/1 1968 var koordineret med en intern opstand. Størstedelen af byen blev indtaget i løbet af få timer praktisk talt uden at et skud var blevet affyret. I virkeligheden var indtagelsen af Hué et sjældent klart eksempel på, hvor folket placerede sin sympati.

Saigon regimets tropper forlod byen i løbet af natten, og der blev end ikke gjort forsøg på at generobre byen.

Den sydvietnamesiske hær nægtede simpelt hen at slås. Alle dets positioner i Hué, undtagen hovedkvarteret for 3. division, blev løbet over ende i løbet af få minutter.

US-marinere blev tilkaldt for at gøre det arbejde, som sydvietnameserne afslog - generobre Hué, selv på bekostning af dens ødelæggelse. Og den blev ødelagt.

Le Monde rapporterede, at "siden Seoul var ingen by blevet ødelagt så fuldstændig. Størstedelen af den smukke by var totalt smadret. Af byens 145.000 indbyggere var 113.000 hjemløse efter bombardementerne. Ligene lå og rådne i gaderne i dagevis fordi sanitetsvæsnet var brudt sammen."

Reuter anslog, at mere end 90% af byen blev ødelagt. Af FNL? Nej - af USA fly og artilleri.

Det tog US-marinerne 26 dage at generobre og ødelægge den by, som FNL og Hué's befolkning befriede i løbet af få timer.

Alle offentlige faciliteter brød sammen inclusive mad-, vandforsyning og renovationsvæsen. Mange steder i byen hobede ligene sig op - napalmforkullede og skåret i småstykker af bombefragmenter. FNL's sanitetstjeneste var tvunget til at begrave ofrene i massegrave om natten under konstant luft og artilleri bombardement.

Den 23. april, to måneder efter ødelæggelsen og tilbageerobringen af Hué, opfandt Saigon hæren "Vietcong massakren". Man havde flyttet lidt rundt på ligene, og kunne derefter fremvise massegrave som et eksempel på Vietcong-terror. Den amerikanske ambassade i Saigon undersøgte de fremlagte beviser, og kunne en uge efter bekræfte Saigon-hærens fremstilling. USA's eget folkekræb i Hué blev således tilagt Vietcong, og nu hives historien frem igen for at bortforklare massakren i Mai Lai. Hver gang den amerikanske propagandatjeneste har brug for at aflede opmærksomheden fra det amerikanske folkekræb i Vietnam, bliver der opfundet en ny "Vietcong massakre" Hvis massakregravene i Hué ikke havde eksisteret, havde den amerikanske propaganda været tvunget til at opfinde dem. Men de eksisterede - takket være Pentagon.

Hvis blot folk ville forstå, hvorfor Amerika taber krigen i Vietnam, ville de også forstå hvorfor alle historierne om "Vietcong massakrer" er usande. Vietnam krigen er folkets krig. Et helt folk kæmper mod de amerikanske aggressorer. Hvis FNL og befrielseshæren udøvede terror mod befolkningen, ville det betyde, at de udøvede terror mod sig selv.

Selvfølgeelig foretages der likvideringer af folk, der støtter Saigonregimet. Disse mennesker betragtes naturligt som forrædere og fjender af folket. Men enhver, der blot har forstået det mindste af hvad en folkets krig betyder, ved også, at befrielseshæren gør alt for at beskytte folket mod overlast.

Fascistiske organisationer i USA

Fascisme: åbent aggressivt, terroristisk diktatur i imperialismens periode.

Nationalsocialisme-nazisme: Den tyske form for fascisme, der med Hitler som "fører" havde den politiske magt i Tyskland 1933-45.

Gyldendals fremmedordbog.

Da vi i dette nummer af Vietnam-Solidaritet forsøger at give er billede af den voksende fascisme i USA, vil vi med nedenstående oversigt henlede opmærksomheden på, at fascismen i USA, om nødvendigt, har en lang række støt-organisationer, legale som illegale, at hægte sig på. Nok spiller de højreorganisationer, der ikke kalder sig fascistiske, den største rolle idag, men dels optræder erklærede fascistiske højreorganisationer, dels foregår der i de erklærede fascistiske en stadig træning af terror og voldstroppe, som i givet fald kan blive et nødvendigt supplement til amerikansk polititerror.

Ved afslutningen af Verdenskrig II skulle man én gang for alle gøre en ende på fascismen, eller i hvert fald tilintetgøre den særlige tyske form, Nazismen. Det kom til at gå meget anderledes. For det første havde mange ledende nazister bragt sig i sikkerhed uden for Tysklands grænser inden det endelige nederlag. For det andet opgav de allierede på et alt for tidligt tidspunkt gennemførelsen af det såkaldte af-nazificeringsprogram. Det er således en kendt sag, at gamle nazister i hobetal beklæder høje embeder i Vesttyskland og ca. halvdelen af NPD's bestyrelse er folk, der var medlemmer af nazipartiet før 1933 eller højrerestå-

de nazifunktionærer (Information 27/8 1969: Fakta om NPD).

Skønt fascistiske organisationer vel stadig er stærkest i Vesttyskland og skønt der idag findes langt farligere tegn på fascismens fremgang i USA, kan det nok lønne sig at holde øje med de egentlig fascistiske organisationer, der samtidig er medlemmer af en verdensomfattende fascistisk-nazistisk bevægelse, hvis medlemmer også er med i de fleste andre ultra-højre organisationer, organisationer, der i hvert fald i USA har myndigheder og storkapital i ryggen.

DEN INTERNATIONALE FASCISME

Før og under Verdenskrig II var de fleste nazister uden for tyskland nationale mindretal, der sluttede op om Hitler. Anderledes idag, hvor nynazisterne opfatter sig selv som hørende til en international bevægelse, der som hovedmål har de Hvides bekampelse af de Farvede. I 1951 mødtes 30 repræsentanter for 14 lande i Malmø til den første nazistiske internationale. Det var de gamle nazister, der her mødtes med lederen af Den Nye Bevægelse for Svensk Opposition, Per Engdahl, som topfigur. På konferencen dannede man "Europæisk Social Bevægelse", som imidlertid i løbet af ganske kort tid gik i stykker på grund af indre stridigheder.

I august 1962 mødtes ny-nazister igen, denne gang i England. Her dannedes Verdensunionen af Nationalsocialister (WUNS). Hovedmændene var formanden for det amerikanske nazistparti George Lincoln Rockwell og Colin Jordon fra det engelske fascistparti. WUNS har medlemmer i følgende lande: USA, England, Belgien, Frankrig, Vesttyskland, Østtyskland, Irland, Skandinavien, Latinamerika,

Afrika Australien og Canada. Nu er det ikke længere de gamle nazister, men ny-nazisterne, der præger billedet. På mødet i England underskrev et dokument kaldet "Cotsworld Overenskomsten" hvis vigtigste punkter her gengives:

- 1) Dannelsen af et slagkraftigt internationalt politisk apparat til bekampelse og endelig tilintetgørelse af det landsforrædderiske internationale jødiske kommunistiske og zionistiske komplot.
- 2) At beskytte og styrke den ariske race og den vestlige verdens civilisation hvor den end måtte befinde sig i verden og uden hensyn til nationalitet.
- 3) At beskytte den private ejendomsret og det frie initiativ mod den kommunistiske klassekamp.

FASCISTISKE ORGANISATIONER I USA

USA er måske det enkeltland, der har flest fascistiske organisationer og partier, vel at mærke partier, der er fuldt legale, og som derfor har mulighed for at spille en fremtrædende rolle, selv om man har få

Der er mange kendsgerninger, der beviser, at den hvide mand er den sorte overlegen.

Den hvide mand er f.eks., den sorte overlegen hvad angår selvforsvarets ædle kunst.

eksempler på fascistledere, der har ladet sig opstille ved valgene. For de flestes vedkommende gælder, at de ønsker at manifestere sig som oppositionsgrupper mod negre og jøder i det håb, at det amerikanske folk i tilfælde af økonomisk sammenbrud vil henvende sig til disse organisationers ledere om at redde nationen. Desuden skal man være opmærksom på, at der findes et stort antal nazister i så godt som alle højreorganisationer. Denne sammenblanding gør det vanskeligt at bedømme de egentlige fascisters styrke. Organisationerne arbejder åbent med et omfattende propagandamateriale, aviser, uge- og månedsblade, afholdelse af offentlige møder etc, men forbindelsen mellem de erklærede fascistiske organisationer og partier og den øvrige højrebevægelse og amerikansk kapital er det umuligt at få noget egentligt overblik over.

Under indflydelse af den berømte senator Joe McCarthy dannede George Lincoln Rockwell i 1959 "Det Amerikanske Nazistparti". Juleaften samme år blev der tegnet hagekors på synagogen i Köln og i tiden lige efter skete det samme mange andre steder

i verden, som et tegn på, at nazisterne nu igen følte sig stærke nok til at træde offentligt frem. Som allerede nævnt førte det til, at fascisterne, under Rockwells lederskab, dannede en verdensunion (WUNS).

Rockwell samlede store tilhørerskarer rundt om på amerikanske universiteter og partiet udsendte under hans ledelse et hav af propagandamateriale. Rockwell selv har skrevet to bøger "Denne gang gælder det verdensmagten" og "Hvidt magt". Han lod sig opstille til guvernørvalget i Virginia 1965 og fik 7000 stemmer. Partiet udgiver nu en avis "Hvidt magt" et månedsblad "Stormtroppen", samt WUNS månedsbladet "Den Nationalsocialistiske Verden",

Rockwell blev myrdet i 1967, og partiet, der er opbygget på militærbasis, som det tyske naziparti, og fører sig frem i Khakiuniformer, sorte støvler, sort slips og hagekorsarmbind, ledes nu af en herre ved navn Matt Koehl.

I New York City har man siden 1949 haft et fascistisk parti kaldet "Partiet til genoplivelse af Nationalismen".

Beviset er, at "os" hvide fredsforkæmpere i selvforsvar har dræbt 28 af dem hersens Black Panther niggere, mens at de ikke har dræbt en eneste af os i selvforsvar.

(Når de slår en af os ihjel er det mord)
Er du hvid har du ret.

Partiet får sin største støtte i Yorkville, den tyske del af New York City. Man holder gademøder og udsender med uregelmæssige mellemrum en nyhedsbulletin, og partiet har en stormtropafdeling, der optræder i SS-lignende uniformer. I 1967 blev partiet af New Yorks højesteret legaliseret, hvilket betyder, at man kan opstille til valg og at man har ret til at benytte offentlige bygninger til møder.

National States Rights Party hører til i det sorte syden, er en blanding af nynazisme og Ku Klux Klan, pyntet op med det halvrespektable "Nationale Rettighed". Partiet har tidligere haft hovedkvarter i Birmingham, Alabama, men har nu sat sig fast i Savannah i Georgia. NSRP udgiver en avis "Tordenkilen", der er en tro kopi af Julius Streichers "Der Stürmer".

Der opstår og forsvinder hele tiden fascistiske organisationer og partier, men de tre nævnte har eksisteret meget længe og spiller stadig en vis rolle. Tilsyneladende har fascistpartierne ikke nogen større tilhængerskare blandt ungdommen, men der findes dog en række fascistiske ungdomsorganisationer med Hitler som forbillede. I 1960 havde man således kendskab til 40 fascistiske ungdomsklubber spredt ud over hele landet.

"Sandhedssøgerne", The Truth Seeker Company beskæftiger sig hovedsagelig med udgivelsen af et fascistisk blad "Truth Seeker", men gruppens kontor i Manhattan var en overgang samlingssted for alle højrefløjseksremister.

"Sund Fornuft" Common Sense, er navnet på det blad, der efter amerikanske udsagn har bidraget mest til at holde fascismen i live i USA. Det begyndte at udkomme som et firesidet fjortendagesblad i 1946 og har idag et oplagstal på 28.000.

"Minutmændene" er en halvmilitær fascistgruppe. Gruppen hævder, at USA er så langt på vej til at blive kommunistisk, at det eneste man kan gøre er at bevæbne sig, gå i hi og vente på det kodeord, der vil blive givet, den dag landet virkelig bliver kommunistisk. Så vil minutmændene komme frem og redde landet ved hjælp af guerillakrig. Fra tid til anden bliver visse afdelinger trætte af at vente og går til angreb på fredsorganisationernes hovedkvarterer. Det er svært at få et overblik over hvor slagkraftige minutmændene er, bl.a. fordi denne gruppe lægger stor

vægt på at arbejde i det skjulte og derfor er decentraliseret og i øvrigt benytter dækningsnavne som f.eks. "Rangers", "Internal Security Force", "Sportsmans Gun Club". Forbilledet for Minutmændene er naturligvis det tyske "Frikorps". Lederen, DePugh, har udtalt, at hvis han ligesom Rockwell skulle blive myrdet, har man en liste på 25 "forrædere", der vil blive likvideret.

ANDRE HØJREGRUPPER

Nynazisterne hævder ofte, at de øvrige højregrupper i virkeligheden er nazister, men ikke tør vedstå det åbent. Det er i hvert fald en kendsgerning, at hvad "idealer" og formål angår ligner de to grupper hinanden til forveksling. Højregrupperne, der skyder op som pro-amerikanske frontorganisationer er dog sikkert langt de farligste, fordi de kan spille på det superpatriotiske uden at være hæmmet af Hitler forbilledet, som vel stadig kan formodes at skræmme i hvert fald en del af den ældre generation.

"Det kristne Nationale Korstog", Christian Nationalist Crusade, anført af Gerald K.

Grusomheder er ikke hvad de har været. Vi nazister kendte alle vore ofre. Af og til torturerede vi dem i månedsvis før vi gassede dem. Det gode solide tyske håndværk kan ingen leve op til.

L. Smith følger en ny-nazistisk linie, men hævder selv, at være en gruppe af meget patriotiske amerikanere, der beskæftiger sig med at finde frem til forrædere inden for regeringen. Gruppen har hovedkvarter i Los Angeles, hvorfra man udsender et blad "Korset og Flaget" i et oplag på 29.000 (1966).

Frihedsbrevet, Liberty Letter, er det største af alle fascistiske publikationer. Det udsendes en gang om måneden i et oplag på 148.000. Bladet udgives af en på overfladen såre respektabel konservativ organisation kaldet "Liberty Lobby" i Washington D.C.

John Birch Society er en meget velhavende fascistisk organisation stiftet i 1958 til minde om en baptist-missionær, der blev dræbt i Kina. John Birch Society nægter at opgive noget medlemstal. For øjeblikket regner man med, at der er ca 90.000 medlemmer. Officielt hævder organisationen, at man er modstandere af FN, NATO, U-landshjælp og forbindelse med Sovjetunionen. To medlemmer af John Birch Society har været medlemmer af den amerikanske kongres.

John Birch Society udgiver en månedlig bulletin og et tidsskrift "American Opinion" (oplag 16.000).

Ku Klux Klan har, indtil det amerikanske politi i år overtog denne rolle, stået bag størstedelen af de utallige snigmord på negre i USA. Medlemmerne er fanatiske neger- og jødehadere. Lynching var tidligere Klanens yndlingsmetode. Det seneste eksempel på, at de amerikanske myndigheder holder hånden over denne terrororganisation er fra 1965: Fire medlemmer af Klanen havde myrdet en hvid kvinde, der deltog i en demonstration for negrenes borgerrettigheder. Alle fire blev frikendt.

Der findes som sagt i USA et utal af højreorganisationer, som i hvert fald har det fællestreik, at de er racistiske og supernationalistiske med hovedvægt på bekæmpelse af en imaginær kommunistisk sammensværgelse. De er med til at danne basis for forfølgelse af alle anderledes tankende, og de skaber en del af baggrunden for forfølgelsen af Black Panther Partiet og for hele den repression, der foregår under dække af beskyldninger for anti-amerikansk virksomhed. Det er værd at erindre, at den stærkt fascistiske tid-

De der skødesløse amerikanere kaster bomber og napalm på hvad som helst. Selv på deres egne tropper. Noget rod. Og det tager dem næsten to år at få deres massakrebilleder offentliggjort. En forfærdende mangel på effektivitet!

De har ingen diciplin: Jeg tog mig personlig af hver eneste grusomhed. Amerikanerne ved ikke engang hvem de giver ordrene. De giver den officer med den laveste grad skylden, som om det var noget at skamme sig over.

ligere guvernør fra Alabama, George Wallace, ved sidste præsidentvalg samlede 13,5% af de afgivne stemmer på sit racistiske program. Det er ikke uden grund, at der gøres opmærksom på den stærkt voksende fascisme i USA.

Vagn Søndengård.

Kapitalismen er en igle, med én sugeskål på proletariatet i moderlandene og en anden på proletariatet i kolonieme. Hvis man vil dræbe den, må man afskære begge sugeskåle på samme tid. Fjerner man kun den ene, vil den anden blive ved med at suge blod af proletariatet, iglen vil overleve, og den afskære sugeskål vil vokse ud igen.

Ho Chi Minh. Den Russiske Revolution og koloniernes folk, 1924

De har masser af dyre nye våben, men de kan ikke klare at dræbe så mange civile, som vi kunne med vore gammeldags våben. Hvad kunne vi dog ikke have udrettet med deres midler.

Nå, måske er jeg for hård ved dem. De er med at tage ved lære. Nu er der håb.

LAS - Schmitt

Nixon's USA:

»Det andet Amerika« og Vietnamkrigen

Steen Folke beskriver her sine indtryk fra en studierejse i USA med hovedvægt på den amerikanske befolknings reaktioner på Vietnamkrigen.

Med fjernsynstalen den 3. november lykkedes det Nixon at bilde de amerikanske seere ind, at han havde en plan, som snart ville afslutte krigen i Vietnam. Ganske vist kunne han ikke sige noget om denne plans indhold, og hvis man analyserer talen, viser det sig, at det eneste konkrete han lovede var, at krigen engang vil blive afsluttet. Men selv om den skulle fortsætte ind i næste årtusind, kan ingen komme og sige, at Nixon løj, for han sagde intet om hvornår og hvordan. Kun frengik det - ikke overraskende - af det hele kom på på hvor skikkelig "fjenden" ville opføre sig..

Men hvor indholdsløs og patetisk hans tale end var, så virkede den utvivlsomt efter sin hensigt. Ganske vist var den Gallup, der blev taget straks efter talen, et svindelnummer. Den registrerede at over 70% sluttede op bag deres præsident. Men man glemte at gøre opmærksom på, at de interviewede aldeles ikke var noget repræsentativt udsnit af den amerikanske befolkning. Der var nemlig tale om en telefongallup, og man interviewede ydermere kun dem, der havde set Nixon på fjernsynsskærmen. (Hvor mange af Vietnam-Solidaritets læsere overværede kongens nytårstale?). Alligevel er der ingen tvivl om, at talen gjorde sin virkning og dyssede en mængde, let foruroligede amerikanere i søvn.

Mange vågnede lidt op på ny i begyndelsen af december, da de første detaljer om mas-

sakren i Mai Lai nåede frem til den amerikanske presse med 18 måneders forsinkelse. Naturligvis er den slags afsløring er ubehagelige for Nixon-administrationen (selv om det utvivlsomt er en forsøgende omstændighed, at massakren foregik i Johnsons tid). Men noget tyder på, at det amerikanske folk har en enorm kapacitet for at rystes - og glemme. I hvert fald er der den meget store fordel ved affæren, at ansvaret kan placeres på ganske lavt niveau hos nogle menige, et par sergenter og en enkelt løjtnant. Nixon har selv slået sig for brystet og krævet, at denne skamplet på nationens ære bliver fjernet ved at de implicerede (af tilstrækkelig lav grad) får deres velfortjente straf. Og den samlede amerikanske presse har fremstillet hændelsen som noget ganske isoleret og exceptionelt.

Selvfølgelig er Mai Lai massakren hverken isoleret eller exceptionel. Det er kendt, at amerikanerne i de såkaldte "free fire zones" skyder på alt, der bevæger sig. Det er kendt, at B 52 bombe-fly har udslettet utallige landsbyer. Vindere kendt er det måske, at amerikanerne i de sidste to år (ifølge New York Times) systematisk har henrettet 31.000 civile vietnamesere under den såkaldte "operation Phoenix". Hovedparten af de 31.000 var embedsmænd indsat af befrielsesfronten til at administrere de befriede områder.

Opositionen mod Vietnamkrigen i USA rummer mange afskygninger. Helt ind i Nixon administrationen og Pentagon er der folk, som er imod krigen - fordi den er tabt. Mange forretningsmænd og industrifolk er imod krigen - fordi den er for dyr. Det, der startede som et tilsyneladende rationelt udtryk for det amerikanske politisk-økonomiske system, er efterhånden escaleret sådan, at de positive økonomiske virkninger efter manges mening ikke opvejer de negative. Så er der dem, der synes at krigen er for dyr på en anden led: den amerikanske tabsliste har passeret 40.000 døde. Ingen af de her nævnte grupper tilhører formentlig det, man kalder "det andet Amerika"

Men også "det andet Amerika" har en særdeles mangelfuld forståelse af krigen. Efterårets store Vietnamprotester har i hovedsagen været organiseret af Moratoriebevægelsen og "The New Mobilization Committee to end the War in Vietnam" (forkortet "New Mobe"). I Danmark har det tilsyneladende været svært at skelne dem fra

hinanden, men der er en vis forskel. På den første moratoriedag, d. 15. oktober, foregik demonstrationerne under parolerne "USA ud af Vietnam - så hurtigt som muligt" med eftertryk på det mulige. På grund af denne bløde formulering (som Nixon havde set sin fordel af at tilslutte sig) fik Moratoriet tilslutning fra en række venstreopportunistiske politikere med senator Edward Kennedy i spidsen.

Den store 15. november demonstration i Washington var arrangeret af "New Mobe" under parolen "USA ud af Vietnam - øjeblikkeligt og uden betingelser." På grund af denne klarere stillingtagen tilsluttede Moratoriearrangørerne sig først demonstrationen på et sent tidspunkt og efter at have opstillet en række betingelser om talere m.v. Således gik det til, at 500.000 frysende mennesker foran George Washington monumentet måtte påføre en endeløs række af taler med stærkt varierende politisk indhold. Prominent blandt talerne var senator George McGovern, som holdt en uendelig patriotisk tale om flaget og gutterne, der måtte reddes ud af det vietnamesiske morals.

Meget iøjnefaldende er det, at de sorte bogstavelig talt ikke deltager i Vietnambevægelsen. Under demonstrationen i Washington så man næsten ingen negre blandt den halve million demonstranter. De Sorte Pantere er ganske vist klart imod krigen og betragter den som et led i USA's udbytning af den tredje verden. Men de har nok af gøre med at forsvare sig mod den udbytning og undertrykkelse de selv er genstand for i USA. Undertiden hører man ledende Pantere udtrykke bitterhed over, at de hvide venstrebevægelser engagerer sig så stærkt i Vietnam og er ligeglade med, hvad der foregår i deres egne ghetter. Fred Hampton udtalte dette på et møde i Chicago i november; tre uger senere havde politiet myrdet ham og derigennem givet hans ord tragisk vægt.

Der er praktisk taget ingen i "det andet Amerika", der forstår Vietnam krigen som det den er, en neo-imperialistisk krig. De fleste deltagere i demonstrationer betragter - i lighed med Kennedy og McGovern - krigen som en tragisk fejltagelse, en isoleret foreteelse, som USA nærmest mod sin vilje er blevet indviklet i. Først for nylig er nogle begyndt at finde ud af, at et nyt Vietnam i årevis har været under udvikling i Laos. Men selv om denne

erkendelse breder sig, vil de fleste blot anskue det som endnu en uheldig fejltagelse.

Imperialismen er svær at forstå - osse for os andre. Det er klart, at adgang til Vietnams råstoffer ikke på nogen måde er så vigtig for USA, at det "retfærdiggør" de kolossale summer, der er investeret i krigen. Man må indse, at imperialismen - ligesom sin storebror kapitalismen - i virkeligheden er irrational. Imperialistiske krige skyldes ikke tilfældigheder, men de skyldes overvejelser, som kun er betinget rationelle inden for et givet system. Under et kapitalistisk system må erhvervslivet forlange, at staten forsvare dets interesser overalt. Undertiden er omkostningerne så uhyrlige, at det ud fra et økonomisk synspunkt er irrationalt. Men det gælder hele systemets overlevelse. Derfor må og vil USA være rede til at forsvare amerikanske interesser overalt hvor de trues. Udviklingen i Vietnam har vist, at den amerikanske imperialisme kan besejres, men en afslutning af Vietnamkrigen er ikke i sig selv nogen løsning.

Hvis man ved "Det andet Amerika" vil forstå en del af det amerikanske folk, som har en sådan forståelse af Vietnamkrigen, så findes "Det andet Amerika" simpelt hen ikke.

Steen Folke

Politikontrol på Franklin Lane gymnasiet i Brooklyn, USA.

Jordbærprincippet Amerikansk forsknings politik

af Per Sørup

Fordelingen af Forbundsregeringsns Forskningsstøtte til de fem største universiteter i tusinde dollars. August 1966.

Universitet	Total	AEC	DOD	HEW	NASA	NSF	Andre
Michigan	66,265	2,463	21,579	30,856	4,658	5,482	1,227
MIT	63,232	3,985	35,078	7,539	7,691	8,669	270
Stanford	60,621	662	21,930	20,880	6,825	9,587	728
Columbia	60,041	4,853	14,829	31,582	1,195	7,465	117
Illinois	58.491	5,091	14,075	25,064	1,498	8,064	4,699

Ang. forkortelserne: se artiklen.

Columbia Universitetets rektor, Herbert Dean: "Et universitet er nu engang ikke en demokratisk institution. Når studenterne stemmer ja eller nej til et eller andet kunne de somænd lige så godt fortælle mig, at de holder meget af jordbær."

I artiklen gennemgås den amerikanske regerings forskningspolitik. Vi viser, hvordan det er blevet muligt for Washington regeringen gennem økonomisk og politisk pression at kontrollere og dirigere forskningen på de amerikanske universiteter i militær, destruktiv retning. Begrebet "det militær-industrielle kompleks" og dets rolle i hele det amerikanske politiske system diskuteres. Endelig resumeres den modstand mod dette system, som inden for det sidste års tid har rejst sig på en række universiteter.

UNIVERSITETET OG DET MILITÆR-INDUSTRIELLE KOMPLEKS.

Det har i de senere år været nødvendigt for samfundskritiske røster i USA at mobilisere stadig større energi for lige- som at huske hvad den oprindelige tanke med universitetet egentlig var: et uddannelsescenter og tillige et hjemsted for en kritisk samfundsorienteret forskning. Med bekymring har disse kredse iagttaget hvordan universitetet er blevet integreret som en væsentlig faktor i det amerikanske imperialistiske system.

I foråret 1969 opstod begrebet det "militær-industrielle kompleks", som betegnelse for det økonomisk-politiske magtapparat,

der var opstået gennem et stadig snævrere samarbejde mellem den amerikanske(rustnings) industri og Pentagon. Gennem besættelsen af en række ledende stillinger inden for storindustrien med højtstående (ex)-militære personer opnåedes en væsentlig forståelse for den amerikanske rustningsindustriis synspunkter i Pentagon og derti knyttede institutioner

Disse strategiske besættelser af ledende stillinger er ligeledes kendte på universiteterne. Administratorer og professorer på fremtrædende universiteter indtager ikke sjældent nøglestillinger i industrier, der er tilknyttet læreanstalten gennem mere eller mindre tydelige økonomiske bånd. Som eksempler kan nævnes, at James R. Killian Jr. fra General Motors er tilknyttet MIT (Massachusetts Institute of Technology), Franklin D. Murphy og Poul Cabot fra FORD er tilknyttet henholdsvis University of California og Harvard. Admiral Arleigh Burke indtager ledende stillinger inden for TEXACO og "Centret for strategiske studier" ved Georgetown Universitetet. Præsidenten for IBM Grayson L. Kirk er tilknyttet Colombiainiversitetet.

Vi skal for en gangs skyld citere senator Barry Goldwater for udtalelser han fremkom med ved en senatsdebat i foråret 1969 i forbindelse med det militær-industrielle kompleks. Goldwater sagde: .. Hvad mere er, jeg tror, at der er grund til at spørge sig selv om dette begreb, "det militær-industrielle kompleks" er tilstrækkeligt dækkende? Skulle der mon ikke snarere være tale om et "videnskabeligt-militært-industrielt

komplex" ? Og da vi ikke må glemme den omfattende forskning, der er udført på vore universiteter på forsvarsmæssige opgaver, skulle vi måske snarere tale om et "uddannelsesmæssigt -videnskabeligt-militært industrielt kompleks".

Hvor Goldwater her tror at være vittig og ved denne tale at latterliggøre den megen snak om det militær-industrielle kompleks ved at vise, at *komplekset jo er alle vegne*, vil vi hævde, at faren for en katastrofe er så meget større netop af den grund.

FINANCIERING

I 1968 anvendtes af USA's samlede budget for forskning: 50% til forsvarets projekter, 25% til rumforskning og 12% til kernefysisk forskning. Kun 13% blev således tilbage til forskning på projekter af almen samfundsmæssig betydning som f.eks. sundhed, sociale problemer, kommunikations- og transportproblemer, forurening etc.

De økonomiske ressourcer, der pumpes ud i denne destruktive forskning, kanaliseres i to hovedgrupper. Dels har Washington-regeringen statslige forskningscentre, Pentagon således f.eks. til sin kemisk/biologiske våbenudvikling; Edgewood, Fort Detrick, Dugway etc., og dels finansieres forskningen på universiteterne gennem en række institutioner af mere eller mindre speciel karakter. De vigtigste er NASA (rumforskning etc.), HEW ("dep. for sundhed, uddannelse og velfærd"), AEC (atomenergikommissionen), DOD (Forsvarsministeriet, Pentagon) og NSF.

Ønsker en gruppe af videnskabsmænd at gå igang med et projekt, finansieres det på den måde, at en beskrivelse af forsøgets karakter og mulige resultater bedømmes i et af ovennævnte fonds. Prioriteringen er ingen hemmelighed: projekter med en klar sikkerhedspolitisk tendens foretrækkes, og det er derfor klart, at forskningsprojekter på denne måde drejes i den af Pentagon ønskede retning.

For til bunds at forstå omfanget af den politiske infiltration i forskningen, må man gøre sig klart, at det ikke kun er DOD (Pentagon), der interesserer sig for sine fondsholderes politiske status, men også de øvrige nævnte målrettede institutioner, hvis navne ikke formelt skulle synes at nødvendiggøre prioritering af en bestemt politisk opfattelse.

POLITISK REGISTRERING.

For få måneder siden udskiftede man lederen af HEW (Departement of Health, Education and Welfare). Til den ledende stilling i denne uhyre betydningsfulde fond var på forhånd foreslået Salvador Luria, professor i mikrobiologi ved MIT, nobelpristager i medicin i 1969, og det vakte i videnskabelige kredse en ikke ringe opmærksomhed, at Lurias kandidatur af de føderale myndigheder blev forkastet uden angivelse af grund.

New York Times, der forsøgte at trænge til bunds i sagen, kunne den 20 Oktober meddele, at bladet var i besiddelse af navnene på 93 top-videnskabsmænd, hvis politiske holdning i følge forbundsregeringen udelukkede dem fra sådanne økonomisk-videnskabelige nøgleposter. Den politiske registrering skulle ifølge NYT omfatte adskillige hundrede fremtrædende videnskabsmænd.

På dette grundlag vil det være klart, at vi, når vi i det følgende vælger at beskæftige os med DOD og dets forhold til universiteterne, ikke så meget gør det på grund af DOD's specielle sikkerhedspolitiske status, men snarere fordi der, som følge af DOD's mere kontante udadvendte imperialistiske natur, eksisterer flere interessante data netop om denne institution.

PENTAGON OG UNIVERSITETET.

Forsvarsministeriet afsatte i 1969 otte milliarder dollars til forskning og udvikling. Heraf går naturligvis den største del til Pentagons egne forskningsinstitutioner, men en ikke ubetydelig del afsættes til klassificerede opgaver på universiteterne.

I 1969 tegnede Pentagon sig for 1/6 af den samlede føderale økonomiske støtte til amerikanske universiteter, der dette år beløb sig til 1,5 milliarder dollars.

De projekter, som på denne måde støttes af Pentagon er af meget forskellig natur. I mange tilfælde vil det for den enkelte videnskabsmand være vanskeligt af hans lille del af projektet alene at slutte sig til dets mulige sikkerhedspolitiske karakter. Et af sidste år store diskussionsemner på dette område var afsløringen af et Pentagon-financieret program til udforskning af trækfuglenes ruter over stillehavet udført af det berømte SMITHSONIAN INSTITUTE. Formålet med dette i sig selv interessante

projekt kunne først fastslås, hvis man sammenholdt dette program med andre, der beskæftigede sig med smittespredningsproblemer mellem dyr og mennesker i forbindelse med kemisk-biologisk krigsførelse. Andre Pentagon-støttede projekter har umiddelbar klar militær betydning. Som et eksempel blandt mange kan nævnes projekt "AF-08(635)-552", der blev udført af UNIVERSITY OF CALIFORNIA, formålet var at udarbejde simulerede tests for spredning af BW-stoffer (biologiske våben) fra overlydsfly.

PROTESTEN.

I slutningen af 1968 og ganske særligt i 1969 artikuleredes oprøret mod disse tilstande - nært forbundet med det, man u-nøjagtigt har kaldt studenteroprøret på de amerikanske universiteter. Revolten brød ud på Princeton Universitetet, der traditionelt har meget nære forbindelser med DOD, specielt IDA (Institute of Defense Analysis) og bredte sig hurtigt til Colombia og Michigan. Kritikken var først rettet mod IDA og dets forbindelser til en række universiteter, vendtes derefter mod den klassificerede (hemmelige) Pentagon-financierede universitetsforskning og centreredes endelig om al forsvars og sikkerhedspolitisk forskning.

Omkring de store universiteter som MIT, Stanford, Michigan etc. er der opstået institutter og industriforetagender, der omend de ikke alle ledes og ejes af moderuniversitetet dog har overordentlig snævre økonomiske forbindelser med dette.

Efterhånden som den mindre politisk bevidste studenteropposition protesterede mod de hemmelige forskningsprojekter på universiteterne blev det almindeligt at flytte disse projekter ud på de tilknyttede institutter. Dette har i de fleste tilfælde været en formalitet: både videnskabsmænd og administratorer var de samme.

RESULTATER.

Efter de store studenteruroligheder i 1969 nedsattes der kommissioner på en række universiteter, f.eks. MIT og Stanford, der skulle klargøre institutionernes stilling til den klassificerede forskning. Resultatet var, at disse to universiteter i efteråret foreløbig besluttede at lukke for nye Pentagon-financierede projekter også på deres tilknyttede institutter.

(Det drejer sig specielt om "Lincoln and Instrumentations Lab.", Stanford Applied Electronics Lab." og "Stanford Research Institute" - deres opgaver har i de senere år været, f.eks. Polaris- og Poseidon Missil Systemerne, MIRV og ABM).

Men som man kunne skrive om IDA efter de store Princeton-demonstrationer, der resulterede i talrige afsløringer af professorale dobbeltstillinger eller fordelagtige konsultative arrangementer med Pentagon "the more it change the more it is the same" sådan har de øvrige universitetsrevolter måske kun medført formelle ændringer på dette område. Godt nok ophævedes Princetons afhængighed af IDA formelt og IDA fik en ny (og mere effektiv) leder, og godt nok har MIT, Stanford, Colombia osv. lukket for fornyelsen af de hemmelige forsvarsprojekter, men alligevel har Pentagon efter eget udsagn ikke besvær med at afsætte sine klassificerede opgaver.

Når man ved, at MIT's "Lincoln lab" får dækket næsten hele sit 65 millioner dollars store budget af Pentagon, og at "Instrumentation Lab" totale annum var på 50 mill. dollars af hvilke de 30 kom fra Pentagon og de 20 fra NASA, kan man også spørge sig selv om disse institutioner ikke blot vil få overført deres økonomiske behov til andre mindre belastede finansieringsselskaber end Pentagon.

Allerede er der tegn, der tyder på, at NSF (National Science Foundation), der efter Anden Verdenskrig forfaldt, skal pudses op, og netop, som den eneste ikke-målrættede af de store fonds, anvendes som dække over de nye store investeringer. Oppudsningen er påbegyndt med stor iver, lederen af NSF er skiftet ud, og samtidig har en så prominent person som Ted Kennedy "påtaget sig" at være NSF's mand i senatet, hvor de store økonomiske prioriteringer foretages.

Skal det amerikanske studenteroprør føre til reelle resultater må dets revolte sættes igennem med en politisk konsekvens, der inkluderer de føderale forskningsinstitutter og de mere eller mindre private eller industrielle laboratorier.

SOLIDARITETS-DEMONSTRATION MED VIETNAM

15. APRIL -70

vis aktiv solidaritet - - - slut op

USA's nye venstre

Knud Jensen giver i denne artikel en oversigt over situationen på venstrefløjen i USA idag. Den amerikanske venstrefløj er - som den europæiske - præget af stridigheder og splittelse, men der er også tegn på en begyndende afklaring og voksende forståelse af det amerikanske samfundssystem, der kan give grobund for en mere slagkraftig venstrebevægelse.

FRA MORALSK TIL POLITISK KAMP.

Den europæiske opposition mod krigen i Vietnam har længe vaklet under forsøget på at bringe modstanden mod den amerikanske imperialisme fra moralske ind i konkrete politiske baner, og først i det seneste årstid har den rettet hovedangrebet mod NATO-alliancen, som USA-imperialismens bedste garant i Europa. I modsætning hertil har USA's nye venstre siden krigens start haft mulighed for at rette konkrete angreb mod krigsmaskinen. Når man udefra betragter situationen i USA skinner det helt tydeligt igennem, at bevægelsen generelt har lidt af samme difuse politiske forståelse, som store dele af den europæiske bevægelse. Når splittelsestendenserne er så fremtrædende på venstrefløjen i den

kapitalistiske verden er det først og fremmest forårsaget af en gennemgribende mangel på ideologisk klarhed, en manglende forståelse for systemets funktion og opbygning - og dermed en meget ringe mulighed for at afgøre mål og midler. Det afgørende nye, der nu er undervejs i såvel Europa som USA er viljen, og den stadig større evne, til at føre kampen konkret ud fra de givne omstændigheder.

SAMFUNDSUDVIKLINGEN.

Det sidste tiår er kendetegnet ved en stigende polarisering. Den herskende classes manipulationsevne er blevet begrænset, men endnu kun overfor meget begrænsede grupper (intellektuelle - studenter). Det er ikke

længere muligt at undgå den økonomiske stagnation og massearbejdsløshed, uden krigsindustrien overtager stadig større andele af den samlede produktion. (USA anvender nu 1/3 af nationalbudgettet til militære eller semimilitære formål). Det har været endnu mere umuligt at undgå den polarisering, som er den private ejendomsrets naturligt nødvendige konsekvens, ligesom det har været umuligt at løse raceproblemerne, der overvejende er en følge af den økonomiske struktur. Reallønnen var faldende i 68/69 for industriarbejdere, samtidig med, at direkte og indirekte skatter var stigen- de (gennemsnitsbeskatningen for industriarbejdere lå på 30-35%. 50 millioner lever under fattigdomsgrænsen (se artiklen "De fattige hvide") og 70% tjener mindre end de 8000 dollars om året, der betragtes som en rimelig indkomst for en familie på fire. Endelig viste det sidste tiår, at det er umuligt at holde en befolknings bevidsthedsniveau konstant nede på et harmøst plan.

Befrielsesbevægelserne i den tredje verden har på afgørende vis været medvirkende til at skærpe bevidsthedsgraden hos den voldsomst udbyttede del af USA's befolkning, nemlig den del af den arbejdende befolkning, der ikke kun undertrykkes på grund af deres placering i produktionsapparatet, men samtidig er genstand for systemets indbyggede diskrimination. De nationale mindretal negre, puertoricane, mexicanere, indianere, asiater osv er USA's største problem - og det vil ikke kunne løses inden for systemets rammer.

USA's nye venstre kan ikke betragtes som en afskalning fra det gamle UKP. Det overvejende moralske engagement har givet det nye venstre sin vigtigste basis blandt studenter og intellektuelle - en situation, der enten vil føre til frustration, overgivelse eller erkendelse. Det afgørende er, at det nye venstre er kommet til en større forståelse af sig selv, det har erkendt, at uden ideologi og uden arbejderklassens medvirken kan man intet ændre i det amerikanske samfundssystem - og dermed heller ikke stoppe USA-imperialismen. Det er værd at bemærke, at antallet af wild-cat strejker er i stærk stigning, uden at de dog kan tåle sammenligning med de omfattende politisk/faglige strejker i Sydeuropa.

I samme periode er undertrykkelsesapparatet - militær, domstole og politi - som følge af polariseringen skredet i retning af

helt klare politistatsmetoder. Denne del af polariseringen er entydig, - og det må erkendes, at undertrykkelsesapparatets alliance med småborgerskabet og højfinansien er væsentlig mere fremskreden end organisationsniveauet og forståelsen er det på venstrefløj.

Man kan groft skematisere USA's venstrefløj i følgende grupper:

I Bevægelsen er ingen bevægelse. Ledergruppen (partiet) er afgørende for udfaldet. Progressiv Labour Students & Workers Alliance Ad Hoc Committee for a communist Party.	III Den etablerede bevægelse karakteriseret ved: parlamentarisme, bredde U K P (USA's kommunistiske Parti). Liberale politikere Kirkeorganisationer
II Bevægelsen karakteriseret ved at afklaring og bevægelse udvikles sideordnet. Studentenbevægelsen (SDS) Trotskisterne (SWP) Regnbuekoalitionen, Black Panthers Young Lords	Spirtakister, diverse Mao-grupper. Soldaterbevægelsen
Bevægelsen er ingen bevægelse. Ledergruppen (partiet) er afgørende for udfaldet. Progressiv Labour Students & Workers Alliance Ad Hoc Committee for a communist Party.	Bevægelsen er ingen bevægelse. Ledergruppen (partiet) er afgørende for udfaldet. Progressiv Labour Students & Workers Alliance Ad Hoc Committee for a communist Party.

Skemaet er naturligvis mangelfuldt og viser kun tendenser. Tendensen har i det sidste år været en omfattende og gennemgribende splittelse mellem I og II. Tonen i diskussionen er skærpet væsentligt, men den er også blevet mere politisk og analyserende. Mens gruppe I's analyser og politik tager sit udgangspunkt i Marx-Lenin-Mao Tse Tung, har gruppe II's (panternes) udgangspunkt: Fanon, Malcolm X, Cleaver og Mao's lille røde. Den forskellige baggrund giver også forskellig praksis. Gruppe II betegnes af gruppe I, som uafklarede og dermed pseudorevolutionære, mens I betegnes som skamaryittere, dogmatikere og kontrarevolutionære af II. Gruppe III's rolle har hele tiden været "bredde frem for alt", og hellere skære af fra venstre end fra højre. Generelt set er alle tre grupper numerisk svage.

STUDENTERBEVÆGELSEN.

SDS' hastige udvikling og mangelfulde ideologiske afklaring medførte sidste sommer en sprængning af organisationen. Progressiv Labor sympatisører dannede Student & Workers Alliance, der endnu fungerer i de fleste større universitetsbyer. Hovedopgaven er politisk skoling af kommende kadrer. Den anden SDS gruppe nærmede sig i endnu mere udpræget grad Black Panthers og har siden anset de vigtigste arbejdsområder for at være solidaritet med panterne, modstanden i og udenfor hæren. Ledelsesproblemer, kommunikationsproblemer har dog optaget en meget stor del af SDS tid. SDS udadvendte arbejde har været koncentreret om slogans som "Bring krigen hjem" og "Solidaritet med den sorte pantere".

DE NYE PARTIDANNELSER

Den mest kendte gruppering på USA's venstrefløj er utvivlsomt Black Panthers. Den skærpede polititerror har i høj grad været vendt mod partiet. Den utilslørede terror har opskruet adskillige liberale politikere og har skabt panterne en international basis, der i Europa er at finde i de endnu uafklarede venstrestrømninger. Partiets opbygning og målsætning er klart revolutionært, og det må nok betragtes som den væsentligste gruppe i USA idag. Det sidste års omfattende udryddelseskampagne har til dels fjernet partiets fremtrædende ledere, og partiets forsøg på at danne den forenet

front mod fascismen er delvis slået fejl. Den vigtigste støtte er Regnbuekoalitionen, dvs samarbejdet mellem revolutionære nationale grupper i USA's øvrige ghettoer. Alliansen med SDS kan muligvis føre til en åbning i forholdet til den hvide del af arbejderklassen - men det ser umiddelbart ikke sandsynligt ud og antallet af fællesaktioner med hvidt/sort samarbejde er meget lille. En nærmere gennemgang af partiets love, praktik, ideologiske basis er at finde i Politisk Revy, efteråret 1969.

PROGRESSIV LABOUR er historisk set opstået under ideologisk kamp med UKP og er USA's nærmeste parallel til de europæiske M-L grupper. Partiet har lagt hovedvægten på den ideologiske kamp, numerisk er det svagt. Den vigtigste frontorganisation er Students & Workers Alliance. PL har sat sig selv uden for Vietnambevægelsen efter at have taget skarp afstand fra forhandlingerne i Paris.

SOCIALIST WORKERS PARTY er den største trotskistiske gruppe i USA. Oprindeligt var SDS SWP's vigtigste frontorganisation sammen med negrenes nationalistbevægelser, Malcolm X grupper - og modstanden i den amerikanske hær. Som i Europa har man fremskyndet bevægelser, men i stor udstrækning gået let hen over bevægelsens klarhed. Afskallinger fra SWP findes i stort antal, overvejende på spørgsmålet om Kina og Cuba.

Hovedindtrykket af den amerikanske situation må blive, at ingen af de nuværende grupper hidtil har været i stand til på afgørende politisk eller praktisk måde at sætte sig i spidsen for udviklingen - at alle nu erkender, at uden arbejderklassens medvirken kan intet ændres mod venstre. Man er nærmere politistaten end en social revolution.

Knud Jensen

Nogle amerikanske tidsskrifter, der findes i Grønnegade:

Progressive Labour (M-L)(PLP)	
The Militant	(SWP)
Movement	(nye venstre)
L N S	(nye venstre)
Guardian	("uafhængig" venstre)
Black Panther	(BP)
The Nation	
Monthly Review	
The Progressive	
Stone's Weekly	

15. April

**Solidaritets-
demonstration
med
Vietnam
og
det andet
Amerika**

DE DANSKE VIETNAMKOMITEER

BEKÆMP DEN AMERIK

USA UD AF VIETNAM

Præsident Nixon erklærede i februar 1970, at antallet af amerikanske soldater i Vietnam ikke overstiger 434.000 efter 3. tilbagetrækningsfase, der skal være afsluttet den 15. april. Antallet af amerikanske tropper er ikke desto mindre uændret siden december 1969, nemlig 472.000. Nixon har i realiteten **forøget** sine tropper med 38.000 mand. Dettevi ser tydeligt, at Nixons snak om »vietnamisering« af krigen er løgn, og at amerikanerne kæmper desperat for at støtte den korrupte Saigon-junta. Vi arbejder for USA's nederlag og for FNL's sejr. Vi kræver anerkendelse af Den Provisoriske Revolutionsregering (PRG) og Den Demokratiske Republik Vietnam (DRV) som de eneste lovlige repræsentanter for Vietnams folk.

BEKÆMP DEN AMERIKANSKE IMPERIALISME

Den amerikanske imperialisme bærer hovedansvaret for nøden og elendigheden i den Tredie Verden. Gennem økonomisk udbytning og militær undertrykkelse kæmper USA fortvivlet for at bevare sit herredømme. Også i Danmark udplyndrer amerikanske monopol-selskaber befolkningen. Vi demonstrerer for at vise vor solidaritet med de progressive og revolutionære kræfter i USA og med folkenes befrielseskamp overalt i verden.

DANSKE IMPERIALISME

NATO UD AF DANMARK

NATO er og har altid været den amerikanske imperialismes politiske redskab i Europa. Danmark er gennem sit medlemsskab af NATO direkte medansvarlig for den amerikanske imperialismes forbrud. Fremmede NATO-tropper træner på dansk jord. I en krisesituation skal de sættes ind mod befolkningen. Danmark er gennemvævet af NATO-installationer og NATO-depoter. NATO-politikere forsøger at kvæle vor grundlovssikrede ytringsfrihed. Efterretningstjenesten beslaglægger NATO-fjendtlige blade. NATO er den amerikanske imperialismes værn mod folkenes selvbestemmelse i Europa. Derfor demonstrerer vi for, at NATO skal væk fra dansk område.

Demonstrationen arrangeres af **DE DANSKE VIETNAMKOMITEER**

De Danske Vietnamkomiteer er en sammenslutning af lokale Vietnamkomiteer over hele landet. Vort formål er en ubetinget solidaritet med det vietnamesiske folks kamp og en afsløring af USA-imperialismen overalt, hvor den viser sig.

Yderligere oplysninger om demonstrationen, plakater, løbesedler m.m. samt adressen på din lokale Vietnamkomité kan fås ved henvendelse til:

De Danske Vietnamkomiteer (DDV)
Grønnegade 37

1107 København K

Tlf. 1 4 15 37

Kontortid: Hverdage 16–19.30

Lørdage 11–14

Økonomisk støtte til demonstrationen modtages på Giro 15 16 50.

PROGRAM

- Kl. 19** Møde foran Udenrigsministeriets gule palæ (1) i Amaliegade (skråt over for BP).

Talere:

Ichi Morita – Generalsekretær for Een Verdens Ungdom.

Lars Bonnevie – De Danske Vietnamkomiteer.

- Kl. 20** Møde foran den amerikanske ambassade (2). Her slutter demonstrationen.

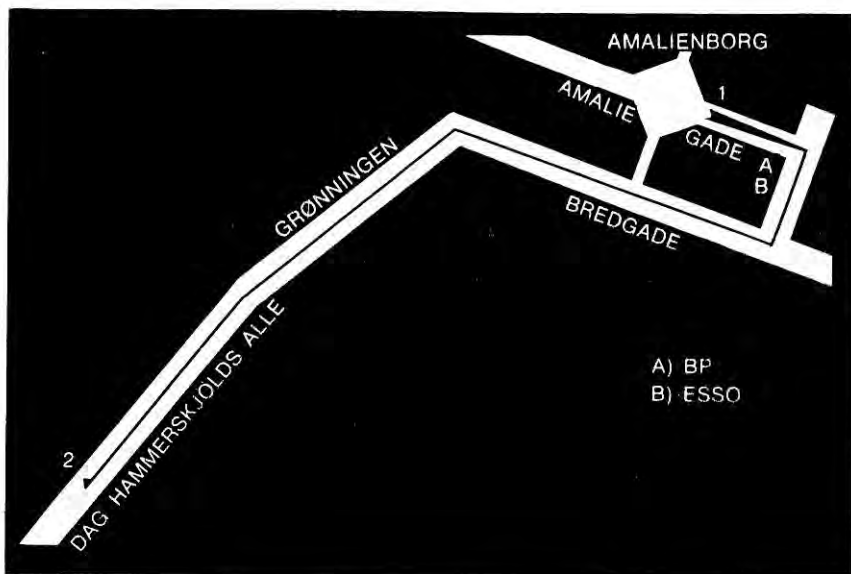
Talere:

Connie Mathew – Black Panther Party.

Otto Sand – De Danske Vietnamkomiteer.

Demonstrationens dirigent er:

Vagn Søndergård – De Danske Vietnamkomiteer.

**KRÆV USA UD AF VIETNAM – NATO UD AF DANMARK
SLUT OP OM DEMONSTRATIONEN DEN 15. APRIL**

Dansk hykleri

STORE dele af pressen og direktøren for Det københavnske Børne- og Ungdomsværn er i fuld gang med at anklage vietnameserne for umenneskelighed, fordi de lader en 12-årig pige, der tilfældigt overlevede en af de mange amerikanske massakrer i Sydvietnam, berette, hvad hun oplevede i Mai Lai 16. marts 1968.

Anklagen sættes ind, mens den amerikanske krigsmaskine dynder den vietnamesiske piges landsmænd — også børnene — til med napalm, gas og kemiske krigsmidler hver eneste time på døgnet.

Begrundelsen er, at Vo Thi Lien skal have lov til at glemme.

De, der nu rejser anklagen for umenneskelighed, har ikke løftet en finger for at redde nogen af de 500.000 vietnamesiske børn, der til dato er blevet dræbt, torteret og massakreret af amerikanerne.

Tusinder af vietnamesiske børn har fået deres syn ødelagt, fordi de aldrig har set dagens lys, men simpelt hen lever i underjordiske huler og gange af frygt for de bombeangreb, der dagligt foretages mod den vietnamesiske civilbefolkning — bombetogter, der for størstedelens vedkommende udgår fra thailandske flybaser, som er anlagt af bl. a. danske firmaer.

Dette har avislæserne ikke set protester imod fra børneværn og presse.

Vietnameserne kan jo have tænkt: De tror ikke på os, når vi siger, at USA bruger vores land som krigslaboratorium. Nu sender vi Vo Thi Lien, så må de da tro os og hjælpe os i vor kamp.

Men sådan ræsonnerer man ikke på dansk. Vo Thi Lien skal „beskyttes“, selv om det er den barske kendsgerning, at hun i Vietnam hver dag ville have oplevet krigen og deltaget i den. Sådan er nemlig villkårene i en folkekrig.

I Europa har hun hidtil kunnet

føle sig sikker — i hvert fald mod de amerikanske bombeangreb — men nu vil en børneværnsdirektør ved hjælp af danske politibetjente lade hende spørre inde.

Såfremt børneværnsdirektøren virkelig havde tænkt på pigens tarv, havde han vel henvendt sig til arrangørerne bag besøget. Det ville vel have været normal, anstændig praksis, såfremt protesten havde haft et sagligt formål. I stedet truer han nu med politiet.

Børneværnsdirektøren taler uden enhver sagkyndig kompetence, selv om almindelig skoleviden burde fortælle ham, at en biologisk alder på 12 år nok er den samme i Danmark og Vietnam, men derimod ikke den mentale. Eksperten inden for psykiatri og socialforskning i lande, der har været i krig, har for længst fastslået, at der kan lægges fire år til et menneskes alder for hvert år det har levet under og i en krig.

Vietnam har været i krig længere end Vo Thi Lien har levet — også selv om vi regner fra 1854, da den amerikanske aggression satte ind. Børneværnsdirektøren og andre, der måtte ønske det, kan derefter selv foretage en beregning over Vo Thi Liens mentale alder.

Det der er makabert og kynisk i denne sag er ikke, at Vo Thi Lien igen skulle fortælle om sine oplevelser i Mai Lai, men derimod det hykleri, hvormed en børneværnsdirektør og borgerpressen fører sig frem i den tydelige politiske hensigt at skabe en „folkestemning“, som i sidste ende skal bruges i et forsvar af den amerikanske krigsførelse i Vietnam.

I modsætning til børneværnsdirektørens trusler mod Vo Thi Lien vil vi nøjes med et godt råd.

Hold fingrene væk fra pigens! Hvis børneværnsdirektøren ikke har danske børnemisshandlinger nok at tage sig af, kunne han passende starte en agitation i pressen for en standning af amerikanernes systematiske udryddelse af vietnamesiske børn.

Så kommer måske den dag, da Vo Thi Lien ikke behøver at rejse til Danmark for at fortælle sin historie.

Så kommer måske også den dag, da hun kan begynde at glemme.

VAGN SØNDERGARD

fortalte om deres oplevelser, men størstedelen af deres beretninger blev kun læst på dansk for at den lille pige ikke skulle belastes psykisk ved at høre om sine oplevelser. Repræsentanten for børneværnet, forsorgskonsulent Håkon Sørensen, henstillede ligeledes til mødets arrangører, at eventuelle spørgsmål blev rettet til den unge pige og ikke til den 12-årige Vo.

Det skete efter, at gruppen som helhed var blevet spurgt om dens mening om det danske børneværns forbud mod at lade Vo Thi Lien fortælle om massakren. Vo Thi Lien insisterede selv på at besvare spørgsmålet.

— De amerikanske soldater dræbte børn på min alder, mine venner, og de dræbte min lærer. Jeg ved ked af, at jeg ikke kan berette om

En sindsoprivende spørgsmål. Hun sidder her med sin 21-årige Fot. Jørgen Schi

Børneværnets repræsentant Håkon Sørensen (til højre) med en af pro

Børne-
værnet
på vagt
ved
presse-
mødet

Børn
land:

To
mas
hold
i Kø

Politistaten i funktion af Vagn Søndergård

I denne artikel behandles forholdene omkring den seneste amerikanske politiske retsag. Det er åbenbart, at anklagerne er falske, at sagen er et led i den undertrykkelse, som magtapparatet nu finder nødvendig, og at de anklagede vil blive dømt.

Amerikas sorte har længe levet under politistatens brutale voldsregime. Med demokraternes Partikonvent i sommeren 1968 i gangsternes by Chicago kom Amerikas hvide radikale mindretal ind i billedet. Det har onsdere fået en del af de amerikanske modstandere af Vietnamkrigen til at indse, at krigen allerede er vendt hjem til USA og at man er nødt til at gå aktivt ind i modstandskampen nu, mens oppositionen er stærk. Hvis man tøver, vil det snart være for sent. Politistatens "legale" rammer er skabt med borgerretsloven af 1968. Ifølge denne lov er det en alvorlig forbrydelse (op til ti års fængsel) at rejse fra den ene amerikanske stat til den anden, eller blot telefonere fra den ene stat til den anden, i den hensigt at til-

skynde til eller deltage i optøjer eller tumulter, eller blot begå en handling eller have til hensigt at begå en handling, der fremmer optøjer. Loven er formet så vagt, at man kan fængsle, der rejser fra en stat til den anden, går ind i en biograf og råber "brand", også selv om der ingen mennesker er i biografen på det pågældende tidspunkt. Loven blev til efter mordet på Martin Luther King - i et forsøg på at bremse urolighederne i ghettoerne. "Enogtyve Pantere er blevet myrdet af politiet i løbet af det sidste år, og der ville have lydt flere protester fra den Hvide verden, hvis 21 pantere var blevet slået for sjov i Amerikas zoologiske haver". (Ramparts jan. 1970). I Danmark protesterer man jo iøvrigt også langt kraftigere mod slagtingen af en gammel hest end mod Vietnamkrigen.

Nu har USA klart tilkendegivet, at denne politistatslov skal bruges til at "pacificere" modstandere af Vietnamkrigen. Otte ledende modstandere af krigen står nu under anklage for sammensværgelse mod statens sikkerhed. Skønt de fleste af dem er pæne liberale humanister, behandles de, som om de var ledere af revolutionære kadre. Det er blodig ironi og et bevidst led i regeringens forsøg på at udslette Panther-Partiet, at Black Panther lederen Bobby Seale er blandt de anklagede. Før retssagen havde han aldrig set seks af de syv medanklagede, og den syvende havde han truffet enkelt gange.

CHICAGO KONVENTIET.

Konventet afholdtes i august 1968 med det formål at sikre vicepræsident Hubert Humphreys kandidatur til det forestående præsidentvalg. Humphrey havde sikret sig et flertal af stemmerne, skønt han havde tabt de fleste af primærvalgene. Som modkandidat havde Humphrey senator Gene McCarthy, modstander af Vietnamkrigen og vinder af de fleste af primærvalgene. Det er baggrunden for, at modstandere af krigen besluttede at demonstrere under konventet. Chicagos politichef nedlagde forbud mod enhver form for demonstration. Alligevel strømmede demonstranter til Chicago. Demonstranterne holdt til i to af byens parker. Politiet fordrev demonstranterne med tåregas og det

kom til gigantiske slagsmål med flere hundrede sårede demonstranter. Nationalgarden beskyttede konventet og Humphrey blev præsidentkandidat.

DE SAMMENSVERNTE:

1. Bobby Seale, formand for Black Panther
2. David Dellinger, kvæker, red. af tidskriftet "Liberation".
3. Tom Hayden, medlem og medstifter af SDS.
4. Rennie Davis, medlem af SDS.
5. Abbie Hoffman, Yippi-leder, har skrevet "Revolution for the Hell of it"
6. Jerry Rubin, Yippi-leder, Yippier: Youth International Party, afløste Hippierne.
7. Lee Weiner, sociolog, universitetslærer.
8. John Froines, kemiker, universitetslærer.

RETSAGEN.

Politistaten har allerede bragt Bobby Seale til tavshed i denne politiske sag. Man kidnappede ham, nægtede ham retten til at vælge sin egen forsvarer, kneblede og maltrakterede ham, da han som forsvarer i sin egen sag gjorde opmærksom på, at dommeren ejer fabrikker, der producerer våben til krigsførelsen i Vietnam, hvor efter man idømte ham fire års fængsel, fordi han ikke stilfærdigt lod sig dømme på en falsk anklage. Om første del af sagen, anklagerens vidner, må det være tilstrækkeligt at anføre, at 23 af de første 42 vidner var politispioner. Om anden del, forsvarers vidner, lad os nøjes med at gøre opmærksom på, at en amatør-fotograf, James Marion Hunt, der vidnede til fordel for de anklagede, omgående blev fyret fra sit arbejde hos firmaet Curtis Candy Co.

De resterende sagsøgte har taget ved lære af Bobby Seale. De gør selv hvad de kan for at vise, at det er en politisk sag. David Dellinger er netop blevet arresteret, fordi han har fornærmel dommeren. I tidligere sager af denne art har de anklagede anerkendt ulovlige myndigheder i retsalen. Derfor fik sagerne ingen politisk effekt for modstandsbevægelsen. I denne sag erklærer de anklagede, at de ikke kan forsvare sig i en ret sat af den amerikanske regering, alene af den grund, at de alle er af den opfattelse, at Den Nationale Befrielsesfronts sejr vil være et stort fremskridt for ytringsfriheden både i Asien og i De Forenede Stater. De erklærer, at de ikke forventer

HAYDEN

HOFFMAN

DELLINGER

RUBIN

DAVIS

at blive hørt af dommere og anklagere, der er af den opfattelse, at alene deres ideer er kriminelle og før selve retsagen erklærer, at de bør sættes i fængsel.

NIXON-ADMINISTRATIONENS "PACIFICERINGS-METODER".

1. Modstanden mod krigen i Vietnam bliver for stor. Man "afslører" krigsforbrydelser. Mai Lai, fremskaffer syndebukke og lover, at de skal blive straffet. Resultatet: Store dele af den amerikanske offentlighed er nu optaget af at drøfte, hvorvidt det er synd for den retsforfulgte løjtnant, på samme måde som den danske er optaget af at diskutere,

TESSING AF B. JONES

FORMANDEN FOR DE SORTE PANTERE, BOBBY SEALE
Overført til San Francisco efter bagbinding i retten i Chicago

om det er synd for Vo Thi Lien at fortælle om massakren. Imens går krigen sin gang.

2. Nixon lader vicepræsident Agnew true Vietnamkrigens modstandere med repræsalier: "Vi har råd til at skille dem ud fra samfundet på samme måde, som man kasserer rådne æbler". Samme Agnew prøver at standse fjernsynsselskabernes nyhedsformidling. Imens går krigen sin gang.

3. Man lader politi og snigskytter skyde Black Panther-lederne ned bagfra.

4. Man fører politiske retsager mod de modstandsledere, der ikke lader sig skræmme.

I den amerikanske politistat har man ret til at aflytte telefoner uden retskendelse. Secret Service har udstedt direktiver til det lokale politi om at fungere som spioner. New Yorks politi indrømmer, at man sender politiagenter ud som "studerende" ved universiteterne.

Man beskylder altid de venstreorienterede for at gå ind for vold. Vil man ikke

snart erkende, at det er det kapitalistiske samfunds vold, der lægger sig over os, og som vi må og skal bekæmpe for ikke at blive kvalt? Kapitalisme og Imperialisme kan kun eksistere ved vold, i Vietnam, i USA, i Danmark.

Kilder: Ramparts, Guardian, Liberation, The Nation, Liberation News Service, Chemical and Engineering News.

Dr. S. Bosgra og
Mr. C. van Krimpen

PORTUGAL AND NATO.

Kr 3- incl. moms
Forlaget Demos A/S
Grønnegade 37
1107 Kbh. K

Portugal fører en kolonial krig i sine kolonier Angola, Guinea-Bissau og Mozambique. Mange er af den opfattelse at Portugal, det fattigste land i Vesteuropa, umuligt kan føre denne krig alene, og at NATO også tager del i den. Dog hidtil er der ikke udarbejdet en detaljeret redegørelse angående forholdet mellem Portugal og NATO.

Denne redegørelse er baseret på militære publikationer, videnskabelige undersøgelser og rapporter i pressen. Kilderne, der er anvendt i denne rapport, stammer næsten alle fra NATO-lande og adskillige fra portugisiske militære udgivelser.

Rapporten giver et detaljeret overblik over det udstyr der anvendes af de portugisiske væbnede styrker, samt typebetegnelse, antal og leveringstidspunkt såvel som oprindelsesland. De politiske og juridiske aspekter ved den militære bistand, stillet til rådighed af Portugals fire hovedleverandører er nærmere uddybet. Endvidere er det blevet undersøgt, i hvilket omfang dette materiel anvendes i kolonikrigen.

Vietnam Noter

RACISME: Muligheden for udbredte raceuroligheder i den amerikanske hær er til stede i overvældende grad, fremgår det af en nylig afsluttet militær undersøgelse, hvis resultater er udsendt til alle amerikanske chefer i Sydvietnam.

Ifølge rapporten er øjeblikkets mest karakteristiske og farlige udvikling de unge negersoldaters udtalte modstand mod et "totalt fællesskab". Denne modstand har vist sig i negres overfald på hvide soldater og i deres voldsomme reaktioner på militærpolitiets indgriben. Det hedder videre, at sorte og hvide soldater holder sig mere og mere adskilte i fritiden.

RACISME: Massakren på civile i Mai Lai kom ikke som nogen overraskelse for kampveteraner i Vietnam, fordi de praktisk talt alle har hørt eller set om lignende tilfælde, erklærede psykiater og professor ved Yale, dr. Robert Lifton 27/1 ved et underkomite-møde i senatet. Han fortsatte: Krigens natur mobiliserer potent racisme hos amerikanerne, der kommer til at anse vietnameserne for inferiorer mennesker eller endog som ikke-menneskelige væsner. (Ekstrabladet 28/1 -70)

Rapporten hævder, at visse hvide soldater anser negrenes "racestolthed" for en samfundsfjendtlig sammensværgelse, og den konstaterer til slut, at "hæren har et raceproblem, fordi nationen har et raceproblem". (Information 27/1-70).

Desertørsagens politiske aspekter

En af vinterens store sager for Thestrup var afgørelsen vedrørende Ted Price og Reginald Aldertons ansøgning om politisk asyl. Sjældent har en pressionsgruppe fået så stor og stærk opbakning i en konkret sag, som desertørkomiteen fik i forbindelse med den aktuelle sag, og sjældent har man set en justitsminister træde så meget ved siden af, når vi ser bort fra beslaglæggelserne af Vietnam-Solidaritets og Politisk Revy.

Den brede opbakning må ses på baggrund af de mange intentioner, som forskellige grupper kan have til at hjælpe amerikanske desertører. Nogle har gjort det ud fra ønsket om lighed for loven, andre har gjort det ud fra rent humanitære grunde, og atter andre har gjort det ud fra en rent politisk bevæggrund, nemlig enhver svækkelse af den amerikanske hær er en støtte til de revolutionære bevæ-

elser i særdeleshed FNL i Vietnam. Indenrigspolitisk har Price/Alderton-sagen haft stor betydning, idet justitsministeren konstant har stået i det dilemma, om han ville tage mest hensyn til dansk lovgivning eller vort forhold til USA. Der er i loven nemlig ingen tvivl om, at amerikanske desertører kan behandles på lige fod med andre flygtninge. I panik tog Thestrup en række beslutninger, der i løbet af december/januar blev revideret væsentligt. Komiteens første krav var, at desertører blev behandlet analogt med politiske flygtninge, hvad der naturligvis straks blev nægtet. Som efterspil til den officielle sag kan vi nu konstatere, at det for fremtiden vil være tilladt politiske flygtninge at medbringe en sagfører til de første forhør. Denne tilladelse vil automatisk medføre, at fremmedpolitiet også i fremtiden vil betjene sig af professionelle tolke ov-

erfor engelsktalende flygtninge. Hvis ingen gruppe eller enkeltperson er i stand til at betale perioden, hvor ansøgningen behandles, vil fremmedpolitiet's praksis medføre, at det vil betale opholdet indtil beslutningen er taget. Heri ligger det økonomisk største fremskridt, idet Price/Alderton sagen kostede komiteen 13.000 kr., hvoraf den endnu mangler dækning for de 3.000 kr. I begyndelsen af januar meddelte justitsministeriet, at Price skulle overgives til Dansk Flygtningehjælp, hvis indsats hidtil har været af ren negativ karakter. Denne ny beslutning, som vi endnu ikke kender baggrunden for, betyder i realiteten, at justitsministeriet forsøger at ændre sin første beslutning hen i retning af en fremtidig mindre angribelig fremgangsmåde. Hidtil har desertørspørgsmålet været rejst fem gange i Folketinget af henholdsvis de konservative, VS, SF, og to gange af Sven Skovmand - det turde vist være noget i retning af Danmarksrekord.

Endelig har fremmedpolitiet fået instruks om, at ingen amerikansk desertør, der fra Vesttyskland anmoder om politisk asyl, må sendes tilbage uden at sagen er forelagt justitsministeriet. I praksis har dette medført, at politiet i fem tilfælde har overtaget komiteens arbejde med at sende desertører til Sverige. Fremmedpolitiet er åbenbart blevet træt af at være sorteret i forholdet til justitsministeriet. Tilsyneladende kan man altså indenrigspolitisk konkludere komiteens 2½ årige virke, som en pressionsgruppe, der har nået sit mål. Men det vil nok være en for overfladisk betragtning. Det vil fortsat være nødvendigt at opretholde komiteen til vanskelige tilfælde og som en kontrolgruppe overfor fremmedpolitiet og justitsministeriet. Det vil endvidere være afgørende nødvendigt at fortsætte kampen for at få Dansk Flygtningehjælp til enten at afsløre sig som en ikke-uvildig organisation eller få den til at ændre den redegørelse og praksis, som den hidtil har fulgt. Desertørkomiteens ansøgning om optagelse i D.F. må ses på denne baggrund. Komiteen nærer ingen illusioner om det foretagende.

Udenrigspolitisk har komiteens arbejde været med til at genere forholdet til NATO. De fleste erindrer sig formodentlig den amerikanske reaktion på, at Sverige blev åbnet for amerikanske desertører, og man

kan sikkert gå ud fra, at USA's pres på Danmark ikke har været mindre end på Sverige. Men bortset fra de spegede tråde og modsigelser, der kan opstå indbyrdes mellem de kapitalistiske stater, ligger den væsentlige udenrigspolitiske indflydelse i den omfattende svækkelse af den amerikanske hær. Forrige år var der 53.000 desertører, sidste år 73.000 amerikanske desertører, og Pentagon har opgjort det samlede tab sidste år til 10.000 tjenesteår. Selv om det største antal desertører findes blandt dem, der står umiddelbart foran afrejse til Vietnam, anser FML deserteringerne som et vigtigt politisk våben mod den amerikanske imperialisme, først og fremmest fordi deserteringerne i det stadig stigende omfang uden tvivl svækker den amerikanske hær. Vi ved også, at antallet af deserteringer, som finder sted i Vietnam selv er i meget stærk stigning, ligesom US Army i flere tilfælde har måttet trække hele divisioner ud af kampområderne på grund af en stadig stigende modstand indenfor hærens egne rækker. Vigtigere end selve desertationen er naturligvis den modstand, som den enkelte desertør har nået at udføre, inden det bliver nødvendigt at hoppe af. I gennem det sidste årstid har vi kunnet konstatere en omfattende aktivitet i den amerikanske hær med udgivelse af illegale blade, omfattende demonstrationer, fængselsoprør (mange modstandere af krigen i Vietnam er i fængsel på grund af lydighedsnægtelse, politisk arbejde eller lignende.) Og direkte sabotage. Denne udvikling gør det endnu mere nødvendigt at støtte amerikanske soldater, når de flygter fra hæren. Mange af organisatorerne i dette arbejde er desertører, der under illegalt ophold har undervist deres kammerater i den politiske viden, de selv har erhvervet siden deres flugt. Desertationen i sig selv betyder altså ikke, at den politiske udvikling går i stå - tværtimod. Det tydeligste eksempel herpå er Terry Klug, en af de første desertører, der kom til Frankrig, men som i januar 1969 vendte tilbage til sin base for at fortsætte sin politiske kamp. Han blev idømt fire års hårdt straffearbejde, men har siden været slæbt for domstole to gange sigtet for mytteriforsøg, opildning til oprør osv. Sidste gang blev han frikendt for en sigtelse, der krævede ham idømt 46 års fængsel. For tiden sidder han fængslet i Fort Dix i USA, hvad der bestemt ikke har sat en stopper for hans organisationstalent. Han er et af de bedste resultater af desertørarbejdet.

Efter sin sidste frikendelse udtalte Terry:
"Det er ikke fordi magten sommetider har
et hjerte, men snarere det, at når pressio-
nen er stor og protesterne intense, bliver
den presset til at handle til din fordel,
hvis bare, og i virkeligheden kun hvis, det er
i dens egen interesse."
Den erkendelse bør og vil desertørkomiteen
også fortsat handle efter.

Knud Jensen

Send et BIDRAG til komiteens arbejde til
Desertørkomiteen v/ Knud Jensen, Pallesvej
27. 2300 S.

enten på postanvisning eller pr. check.

VI GIVER IKKE OP

vi er som høje træer
der bøjer af for vinden
men ved
at stormen ikke varer ved

Vi gemmer angsten i vore hjerter
modet i vore hænder
kugler i vort hjem

Ømhed og had tvinger os

Vore sønner måler deres højde
ved hjælp af geværer

Ventetidens uro ligger tungt over os
som en umådelig længsel

.....
Lykkelig den der lever i vor tid
i frihed
i frihedens værksted

DDV-Nyt

De Danske Vietnamkomiteer afholdt i dagene 7 - 8 februar sin anden landskonference. 40 delegerede og lige så mange gæster fra 20 komiteer i hele landet deltog.

Konferencens hovedopgave var at fastlægge de politiske retningslinier for DDV's arbejde i den kommende periode og finde udveje for de organisatoriske mangler, der har præget forrige periode - der i starten var hæmmet af splittelsen i Vietnambevægelsen.

Gennem indlæg og gruppediskussioner nåede konferencens deltagere frem til næsten fuldkommen enighed om at hovedopgaverne i det næste år måtte være:

- 1) en skoling af aktivisterne i lokal-komiteerne, der vil give komiteerne et mere ensartet politisk stade.
- 2) at lægge større vægt på at drage kampen mod USA imperialismen ind på dansk område gennem en intensiveret kamp mod NATO og en forstærkning af forskergruppernes arbejde med at undersøge dansk erhvervslivs integrering i det imperialistiske system.

3) at udvide DDV's basis ved en kraftigere indsats på arbejdspladserne.

4) Sammen med andre anti-imperialistiske grupperinger at arbejde hen imod dannelsen af en anti-imperialistisk enhedsfront.

Konferencen vedtog ikke at ændre DDV's politiske grundlag, der altså stadig lyder:

1. Vietnamkomiteerne ser det som sin hovedopgave at styrke solidariteten med det kæmpende vietnamesiske folk, hvis kamp vi anser for at være afgørende i det anti-imperialistiske opgør. Det politiske grundlag for vor solidaritet er fire- og fem punktserklæringerne samt erkendelsen af vietnamkrigens karakter som et led i USA's forsøg på at undertvinge den tredje verden.
2. Vietnamkomiteerne påtager sig at udbrede kendskabet til det vietnamesiske folks kamp, til dens politiske grundlag og dets militære sejre, at udbrede kendskabet til folkenes solidaritetsbevægelser, samt at udbrede kendskabet til den amerikanske imperialisme og undertrykkelse af folkene overalt i verden.

3. Vietnamkomiteerne påtager sig at yde direkte støtte til det vietnamesiske folks kamp gennem pengeindsamling og ved at angribe den fælles fjende - USA imperialismen - overalt hvor den formulerer sig, også under vore egne politiske vilkår. Vi anser i denne forbindelse den politiske kamp mod NATO og afsløringen af amerikansk infiltration i dansk erhvervsliv og dansk politik for væsentlig.

Konferencen vedtog en række konkrete arbejdsopgaver, herunder:

En mere regelmæssig udsendelse af DDV's interne medlemsblad "Intern Bulletin" for at bedre kommunikationen mellem komiteerne og landsledelsen og komiteerne imellem.

DDV's skolingsudvalg udarbejder skolingsmateriale, som udsendes til alle komiteer, således at vi opnår en samtidig og ensartet skoling over hele landet.

DDV udgiver ved siden af Vietnam-Solidarit et mindre periodisk tidsskrift i masseoplag, der behandler spørgsmål, der har interesse for en videre kreds end V.S.'s læsere.

Paralelt med retsagen mod vore kammerater i anledning af beslaglæggelserne af Vietnam Solidaritet og Politisk Revy kører DDV en modoffensiv mod magtapparatet.

NATO har besluttet at gennemføre en kampagne blandt ungdommen i alle medlemslandene for udbredelse af pro-nato-synspunkter. Denne kampagne er tænkt gennemført i 1970/71. DDV udarbejder også her en modoffensiv, der startes før den officielle NATO-charmekampagne.

DDV undersøger mulighederne for sammen med andre anti-imperialistiske grupper at gennemføre et anti-imperialistisk seminar.

Endelig valgte konferencen en landsledelse på 17 personer.

nu som før - DDV mangler

PENGE

Send et bidrag på GIRO 15 16 50 - De Danske Vietnamkomiteer, Grønnegade 37, 1107 K.

DDV-Kunst

DDV har fra en række sympatiserende kunstnere modtaget værker, der sælges til fordel for komiteernes arbejde. Tingene kan ses - og købes - hos Vagn Søndergård, Strindbergsvej 13, København Valby. Tlf 30 20 02.

Ekelund: maleri	800 kr
Deleuran: 2 raderinger a	150 kr
Alfred Madsen: 2 linoliumssnit a	200 kr
Falle from: 3 raderinger a	150 kr
1 radering a	200 kr
1 radering a	175 kr
Tage Stentoft: 2 farvetræsnit a	150 kr
1 - a	100 kr
P. Beskow: 2 litografier a	150 kr
1 litografi a	130 kr
Jeppe Juel Jensen: 3 aquatinter a	200 kr
Karen Højgård: 3 raderinger a	75 kr
1 radering a	85 kr
Maria Olofsdottir: 1 træsnit a	150 kr
Ulf Rasmussen: 4 koldnålsraderinger a	125 kr
Hagedorn Olsen: 1 litografi a	250 kr
Peer Hübbschmann: 2 litografier a	150 kr
Søren Hnasen: 1 radering a	150 kr
Helge Ernst: 2 monotypier a	250 kr
Jane Muus: 1 træsnit a	150 kr
2 træsnit a	75 kr
Egil Wendt: 2 træsnit a	100 kr
1 radering a	150
Ib Spang Olsen: 2 litografier a	75 kr
1 litografi a	125 kr
Karl Larsen: 1 tegning	
Groth Jensen: 1 træsnit a	125 kr
Henrik Flagstad 7 raderinger	
Falbe Hansen: olie på papir	400 kr
Helge Refn: tegning	
Franka Rasmussen: Vægtæppe a	400 kr
Risse Berntsen: Vægtæppe	1000 kr
Carlo Rosberg: litografi a	400 kr
Knud Nielsen: 2 raderinger a	250 kr.

For at føre konferencens beslutninger om at udvide vor basis gennem en indsats på arbejdspladserne, vil vi gerne i kontakt med kammerater på forskellige arbejdspladser, der vil være villige til at fordele vore blade m.m. I bedes indsende navn og adresse & arbejdsplads til DDV, Grønnegade 37, 1107 København K.

Husk skoler o.lign. er også arbejdspladser!

NAVN

Adresse

Arbejdsplads

NATO og Ungdommen: De Danske Vietnamkomiteer har udgivet NATO's rapport om studenteroprøret. I rapporten karakteriseres de forskellige oprørstyper, baggrunden for deres oprør og de forholdsregler NATO-landene bør tage. Rapporten kan købes på DDV's kontor for kr. 2-

På kontoret kan endvidere købes vietnamesiske frimærker, postkort, musik, kalendere, tidskrifter, bareposer, emblemer m.v.

Kontoret har åbent hver dag kl. 16 til 19.30. Lørdag kl. 11 til 14. Tlf 14 15 37.

Western Economic Warfare 1947-67

Western Economic Warfare 1947 - 1967. A Case Study in Foreign Economic Policy by Gunnar Adler-Karlson, Almquist og Wiksell 1968.

I den efterhånden omfattende videnskabelige litteratur om den kolde krig har behandlingen af den vestlige verdens økonomiske krigsførelse mod Sovjetunionen og Østeuropa været forsømt. Arkiverne har været lukket for forskerne, og det er ikke meget, som har fundet vej til bladens spalter. Men når det pionerarbejde, som nærværende bog repræsenterer, ikke tidligere er blevet gjort, skyldes det nok også den opportuniste, som vestlige forskere i almindelighed har lagt for dagen under den kolde krigs barske vilkår. At denne afhandling er svensk, at den kommer fra et neutralt land, der for tiden står på dårlig fod med USA, viser måske også noget om de vilkår, forskningen drives under i NATO-landene idag.

Bogen er en omfattende analyse af alle relevante økonomiske, politiske og juridiske sider af den embargopolitik eller eksportforbudspolitik, den vestlige verden efter amerikansk pres førte overfor Sovjetunionen og Østeuropa fra 1947 frem til 1967. Den er bygget kronologisk op, bortset fra det sidste afsnit, hvor der på statistisk grundlag gøres et forsøg på at måle embargoens virkninger på dens ofre, og hovedvægten er lagt på tiden indtil 1958.

Analysens altomfattende karakter rummer både fordele og ulemper. Man får et overblik over de vigtigste sider af den førte politik, men leder man efter konkrete eksempler på behandlingen af vrangvillige allierede eller efter detaljer om administrationens foranstaltninger i enkelte sager,

er man for det meste henvist til at søge oplysningerne i det meget omfattende kildemateriale, forfatteren har henvist til i sin fremstilling.

Kildematerialet har bl.a. været: Den amerikanske regerings rapporter til Kongressen, lovforslag og love, Kongressen har vedtaget og behandlet, det engelske underhus debatter, en række større vesteuropæiske aviser og endelig ca. 300 interviews med vesteuropæiske politikere og embedsmænd, som har haft med embargopolitikken at gøre, men som har ønsket at forblive anonyme.

Embargopolitikken opstod på amerikansk initiativ som et middel til at bevare USA's militære og økonomiske førerstilling overfor USSR og blev modstræbende accepteret af de andre lande, for hvilke øst - vest handelen havde langt større betydning. For at sikre et effektivt vestligt samarbejde på dette felt oprettedes i 1949 C.G. (Consultative Group), et politisk kontrolorgan på ministerplan, og Cocom (The Coordinating Committee, som fungerer permanent, og som har til opgave at udarbejde listen over varer, det er forbudt at eksportere. Begge organers virksomhed er strengt hemmelig - også for de enkelte vesteuropæiske landes lovgivende forsamlinger, som end ikke har vedtaget nogen traktat om deres oprettelse. Medlemmer er Japan og alle NATO-landene, undtagen Island, men meget tyder på, at også Sverige og Schweiz har samarbejdet med Cocom. For at sikre blokadens effektivitet har USA endvidere sluttet bilaterale aftaler med mere end 50 andre stater i den vestlige verden.

Siden 1953/54 er embargopolitikken, når bortses fra egentlige militære varer, gradvis blevet forladt af alle andre lande end USA. Tidspunktet falder sammen med Marshallhjælpens ophør, Stalins død, Korea-krigens afslutning og den midlertidige økonomiske tilbagegang i Vesteuropa. Disse faktorer har haft indflydelse på de europæiske landes ændrede holdning. Men selvom Marshallhjælpen indstilledes, fortsatte den amerikanske militære hjælp, og truslen om dens ophør kunne bruges som pressionsmiddel overfor NATO's medlemmer.

I følge forfatterens beregninger var mindst 30 og sandsynligvis nær ved 50% af alle varer, som indgår i den internationale vareudveksling, i embargoens værste år optaget på Cocom's lister. På trods af denne kraftanstrengelse har forsinkelsen af de østeuropæiske landes økonomiske opbygning tilsyneladende været ubetydelig, og det er hævet over enhver tvivl, at den har fået Sovjetunionen og Østeuropa til at stå tættere sammen.

Beslutningen om hvorvidt en vare skal optages på Cocom's liste, som både omfatter varer, der er totalt forbudt at eksportere, og varer som må udføres i begrænsede mængder, bliver først truffet efter en lang og kompliceret proces. I USA er de vigtigste komponenter: udenrigsministeriet, handels- og forsvarsministeriet, forskellige udvalg med repræsentanter for erhvervet, og nationale sikkerhedsorganer som Mutual Security Agency, the National Security Council og the Economic Defence Advisory Committee (EDAC). I Vesteuropa er beslutningstagerne nogenlunde de samme, men til forskel fra USA holdes de lov-givende forsamlinger helt uden for. Hver regering udarbejder sin egen embargo-liste, men den amerikanske er langt den mest omfattende. På Cocom's møder bliver vare for vare taget op til behandling, og der kræves enstemmighed for at de kan optages på listen. Hvis USA ikke kan få gennemtruffet sin vilje, har præsidenten imidlertid - ifølge amerikansk lov - mulighed for at standse hjælpen til lande, som eksporterer varer til Østeuropa, der er optaget på USA's egen forbudsliste.

Det er de enkelte landes opgave at føre Cocom-beslutningerne ud i livet. Eksportlandet skal kræve at se importcertifikat, før det giver eksporttilladelse, og importlandet skal bekræfte modtagelsen af varen. Varen, som oplagres i frihavne med reeks-

FOLKETS MAGT

Den Provisoriske Revolutionære Regering kontrollerer 4/5 af Sydvietnam med en befolkning på 11 millioner. Folkets revolutionære Magt er oprettet i 41 provinser og storbyer, i 150 distrikter og i 1.300 byer af 16.000 i Sydvietnam.

port for øje bliver kontrolleret, og det samme gælder handlen med valuta. Der er kontrol med skibe, som sejler under andres flag. Overtrædelser straffes i overensstemmelse med det enkelte lands lovgivning, men derudover tager den amerikanske regering sagen i sin egen hånd. Den udarbejder og offentliggør lister over firmaer, som har overtrådt bestemmelserne. Materialet indsamles af Economic Defence Officers ansat i de amerikanske ambassader. Hvis et firma er kommet på den sorte liste, har det ingen mulighed for at få amerikanske eksportlicenser eller lån, og offentliggørelsen af firmaets navn kan naturligvis også skade dets forhold til europæiske kunder.

Som nævnt er der siden 1953/54 sket en begrænsning af antallet af varegrupper på Cocom's lister, men alligevel udøver USA kontrol med de vesteuropæiske landes handel med civile varer til Østeuropa, og af og til griber det til at anvende pression overfor genstridige regeringer og firmaer. Et eksempel herpå er embargoen på stålør til Sovjetunionen, som USA fik vedtaget i NATO-rådet 1. 1962 og derpå gennemtvunget overfor lande som Italien og Vesttyskland. I december 1962 mødte den amerikanske og den vesttyske ambassadør endog op i det svenske udenrigsministerium og krævede en indstilling af en leverance på 135.000 tons stålør til Sovjetunionen, som et svensk firma havde forpligtiget sig til. Den amerikanske ambassadør optrådte så provokerende, at han høfligt og bestemt blev vist ud af udenrigsministeriets bygning, og efter at sagen var blevet behandlet nærmere i udenrigsministeriet, blev de amerikanske krav afvist.

Adler, Karlsson har leveret en solid dokumentation for de skadelige virkninger af den amerikanske dominans i Vesteuropa. Man må håbe, hans pionerarbejde vil give stof til eftertanke.

Kurt Stolt

De fattige hvide i USA

Der er vist ikke ret mange europæere, som stadigvek betragter USA som et land med velstand for alle; den myte er for længst aflivet. Men der er en tendens til, at vi med vor ubevidste racisme på en eller anden måde akcepterer det som helt naturligt, at sorte amerikanere underkastes sult, uvidenhed og terror. Man er tilbøjelig til stadigvæk at tro, at det ikke gælder for hvide. Amerika er stadigvæk Guds eget land for dem, og emigrerer en dansk er dertil med sin hvide hud, kan han være stensikker på at kunne leve i blomstrende velstand - Tror man.

Sandheden er imidlertid helt anderledes: kun 25% af alle de amerikanere, der lever i den fysiske og psykiske elendighed, som hedder "the culture of poverty" er sorte.

DET ANDET AMERIKA.

Michael Harrington gør i sin bog "The Other America" (Det andet Amerika) rede for de fattiges antal og stilling i tressernes USA. Alt efter hvor man sætter grænsen for fattigdom, er mellem 32 og 50 millioner amerikanere andenklassens borgere, statsborgere i det andet Amerika: det højeste tal, 50 millioner, er nået ved som grænse at sætte halvdelen af den årlige indtægt, som Arbejdsministeriet anser som "beskeden men tilstrækkelig"! Og "kun" 25% af disse fattige er ikke-hvide.

Hvem er de fattige? Harrington finder, at de hovedsagelig tilhører følgende grupper: "vragede" industriarbejdere, landbrugsarbejdere og fattige farmere, de gamle og minoriteterne. "Minoriteterne" betyder stort set negrene, og vil derfor ikke blive behandlet i denne artikel. Endvidere er mange fattige mennesker med en dårlig uddannelse, og mange af dem findes i familier, hvis forsørger er en kvinde.

Der er temmelig stor overlapning mellem disse grupper: mange fattige mennesker tilhører to eller flere af grupperne.

Dette er et udpræget eksempel på "statuskrystallisering", idet de dårligst lønnede også har det mest beskidte og mest trættende arbejde, den laveste uddannelse, det værste familieliv. De bor for de fleste i usunde og ubehagelige boliger, har mindst social tryk, plages mere af fysiske og psykiske sygdomme, har den laveste sociale anseelse, og har ingen mulighed for nogensinde at kunne trække sig ud af denne elendighed.

De fleste af Det andet Amerikas borgere er blevet født med deres andenrangs statsborgerskab, uden udsigt til nogensinde at kunne bytte det ud med et førsteklasses. Man skal dog ikke tro, at den sociale bevægelighed ikke længere eksisterer i USA. En stadig strøm af mennesker tvinges fra nogenlunde rimelige materielle levevilkår ned i fattigdom. Det gælder især de "vragede" industriarbejdere og de gamle.

DE VRAGEDE INDUSTRIARBEJDERE.

Michael Harrington: "Teknologiske fremskridt som ikke ledsages af sociale fremskridt skaber næste automatisk en forøgelse af den menneskelige elendighed, af fattigdom." Automatiseringen leder til en højere produktivitet, men den afskaffer også jobs. Arbejdsprocesser indstilles, hele fabrikker bliver lukket, ja endog hele industrielle områder, som f.eks. kulmineområderne i Appalachia-bjergene, bliver til "fattigdomsøer".

Hvad sker der med dem, der bliver afskediget? Mange bliver, efter en kortere eller længere periode af arbejdsløshed, tvunget til at tage dårligere betalt arbejde. Især de, der er over 40 år, negrene og de ufaglærte får lange arbejdsløshedsperioder. For at kunne forsørge sig selv og deres familier bliver de tilsidst, dersom de overhovedt kan finde arbejde, ofte nødt til at tage noget i den økonomiske undergrund.

DEN ØKONOMISKE UNDERGRUND.

Mange amerikanere arbejder under omstændigheder der er uforenelige med velfærdsbegrebet: For eksempel blev 16 millioner arbejdende mennesker ikke dækket af loven om minimumsløn fra 1961, bl.a. hustjenere, hotel-, vaskeri- og restaurationsarbejdere og visse grupper af fabriksarbejdere. Disse mennesker får yderst små beløb i lønningsposen, fordi de hverken er beskyttet af lovene eller af fagforeningerne. Prøv de at organisere sig, bliver de som oftest udsat for fysisk og psykisk terror fra arbejdsgiverne og disses loyale tjenere, politiet.

En mere raffineret undertrykkelsesmetode består i at arbejdspladsen tvangsorganiseres i en af mafiaen kontrolleret fagforening. "Fagforeningslederne" betales af kapitalisten for at undertegne en kontrakt som lovfæster de dårlige lønninger og andre nedværdigende arbejdsforhold. På grund af arbejderbevægelsens regel om, at fagforeningerne undlader at gribe ind overfor hinandens "områder", er disse arbejdspladser for tid og evighed beskyttet mod enhver form for ærlig faglig organisation.

Den økonomiske undergrund finder man overalt i USA. I de store byer beskæftiger den de dårligst uddannede, de ufaglærte, de handicappede - og de fleste afro-amerikanere finder deres eneste arbejdsmuligheder her. Endvidere opsuger den "vragede" land- og industriarbejdere.

Men den økonomiske undergrund venter ikke bare på, at de vragede finder ind til byerne - ofte flytter den ud til dem. Fattige landbrugsområder, især i Sydstatene, og fattigdomsøerne er yndede tilholdssteder for den økonomiske undergrund som spekulerer i beboernes arbejdsløshed og mangel på faglig organisation.

Man skal ikke tro, at en særlig slaks "undergrundskapitalist" specialiserer sig i denne form for arbejdspladser. Maximering af profitten er kapitalistens drivkraft. Et velkendt fænomen i det industrielle USA er derfor fabrikken, der flytter fra "højtløns-" (organiserede) områder ud til disse "lavtlønsområder". Det er ikke kapitalistens humanisme, men fagforeningernes organisationsstyrke, som forhindrer, at alle amerikanske arbejdere lever på sultegrænsen. Hvor denne styrke mangler, trykkes lønningerne ned til en

minimumsgrænse for livets opretholdelse. En særdeles slående form for undergrundsøkonomi er beskæftigelsen af de omkringreisende landbrugsarbejdere, som beskrives nedenfor.

LANDBRUGET.

Indenfor landbruget ser vi igen hvordan teknologiske fremskridt, som ikke ledsages af sociale fremskridt, skaber elendighed. Her har øget brug af maskiner forhøjet produktiviteten: men den lille farmer har ikke råd til den investering i landbrugsmaskiner, som kræves for at følge med. Priserne for landbrugsprodukter er dalet på grund af den øgede produktivitet, og mange selvejere opdager, at de ikke længere kan forsørge deres familier af den jord, som engang var tilstrækkelig. Miseren følges først af landarbejderen, som afskediges af ejeren, senere af ejeren selv. I 50'erne led 56% af landbrugsfamilier med lav indkomst af mangel på en eller flere af de nødvendige næringsstoffer.

Den eneste mulighed, der er tilbage, er at flytte ind til en storby, hvor de fleste "indvandrere" fra landet, på grund af dårlig uddannelse og mangel på et fag, havner i den økonomiske undergrund og bliver stuvet ind i de i forvejen overbefolkede slumkvarterer. De overfører blot deres statsborgerskab i det andet Amerika fra en lands- til en byafdeling. Man kan også vente til den økonomiske undergrund flytter ud til én.

Hvad med den velkendte landbrugsstøtte? Ja, den kommer mest de velhavende farmere til gode. Her som mange andre steder

Landarbejderstrejke i det sydvestlige USA 1966. De spansktalende minoriteter undertrykkes. "Huelga" betyder strejke.

i USA er der tale om "velfærd for de rige", eller med andre ord "socialisme for de rige og det frie initiativ for de fattige"!

PEONSYSTEMET I FLORIDA.

Dette er titlen på en artikel skrevet af Robert Coles og Harry Hoge i The New Republic i juli 1969. For dem, der ikke ved, hvad peon-systemet betyder, kan man lige så godt kalde det tidsbegrænset slaveri. Når de omkringreisende landbrugsarbejdere kommer til et område, hvor høsten står for døren, bliver de "solgt" af entreprenører til jordejerne og transporteret som kvæg til gårdene. Her tjener de i gennemsnit, beregnet Harrington, mindre end fire kroner i timen for mange timers hårdt slid. Men de fleste af disse penge får de aldrig at se. Der bliver fradraget op til 150 kr om ugen for vakkelvorne skure uden drikkevand eller afløb. Den stedlige butik ejes af jordejeren, som selv fører regnskabet. Resultatet er selvfølgelig, at arbejderne altid er i gæld til ejerne. Private bevåbnede politistyrker sørger for, at ingen forlader stedet før gælden er betalt, dvs: inden høsten er inde.

"Fra 17 oktober 1968 til sent i november måned fik jeg kun 5½ dollars udbetalt." "Hun blev slået, smidt tværs igennem værelset, det blev sagt til hende, at hun godt kunne blive dræbt. Da hun bad om lov til at gå, sagde en af lejrens vagter, at 'jeg ikke måtte gå, fordi jeg skyldte firmaet 25 dollars'."

Disse tilstande afviger ikke meget fra dem, der råder i Latinamerika, hvor peonen tvinges til at arbejde for at tilbagebetale påstået "gæld" overfor jordejeren.

DE GAMLE

Endnu et eksempel på resultaterne af teknologiske fremskridt som ikke ledsages af sociale fremskridt, er de vilkår, som Amerika byder sine gamle. Her er der ikke bare tale om de mange millioner, der er født til at leve hele deres liv i fattigdom: mange arbejdere, som lever nogenlunde menneskeligt, mens de arbejder, ser frem til et liv i yderste elendighed, når de fylder 65. De statistiske oplysninger for 1958 viste, at næsten 60% af befolkningen over 65 år havde indkomster på under 1000 dollars om året.

En senatsbetænkning rapporterede i 1960, at "mindst halvdelen af de gamle - ca otte millioner mennesker - idag ikke har råd til en anstændig bolig, rigtig ernæring, tilstrækkelig lægehjælp..." Kun omkring 70% af Amerikas gamle dækkes af folkepensionsordningen: Velfærdsstaten er kun kommet de organiserede arbejdere til gode, den har efterladt millioner af amerikanere i håbløshedens afgrund.

DEN ONDE CIRKEL.

Som nævnt bevirker "statuskrystalliseringen", at flere karakteristika for fattigdom plejer at være koncentreret i ét og samme menneske: fysiske og psykiske sygdomme, dårlig uddannelse, uanstændige boliger, kvinden som familieforsørger, alderdom, race, beskidd og opslidende arbejde, magtesløshed osv. Det ville være forkert at diskutere hvilke af disse egenskaber der kan betragtes som "årsager" til elendigheden, og hvilke, der er dens følger. Sagen er den, at de er elementer i den onde cirkel, som de fattige sidder fast i, som de er født til eller som de er havnet i p.g.a. alderdom, sygdom eller Amerikas tekniske "fremskridt".

Det kapitalistiske system bevirker, at de, der har magt, kan investere deres magt og få mere magt. De magtløse skal betale magthaverne af det lidt de har, og magtløsheden fortsætter.

SLUM.

"Det andet Amerika" har en tendens til mere og mere at koncentrere sig rent geografisk. Slumkvartererne i byerne bliver stadig mere overfyldte, eftersom folk indvandrer fra de nedlagte industriområder og fra de fattige landbrug. Befolkningstællingen i 1960 viste, at 27% af alle USA's boliger var under standarden.

Hvert år bliver nogle af slumboligerne revet ned og moderne boligområder bygget op i stedet. Men de forhenværende beboere har som regel langt fra råd til at leje en bolig i de nye højhuse: de tvinges ind i hvad der er tilbage af den i forvejen overfyldte slum. Dette statsstøttede byggeri af dyre lejligheder i slumkvarterer er endnu et eksempel på "socialisme for de rige".

Men selv de få boligprojekter, hvor huslejen er til at overkomme for slumbeboerne, er stort set ikke lykkedes, først og fremmest fordi den onde cirkel ikke hører op med at eksistere, blot fordi man fjerner ét af dens elementer. Så længe dårlig uddannelse, dårlige lønninger, sygdom osv eksisterer, lever "the Culture of Poverty" videre og til sidst skaber den slum i højhusene - en særlig farlig form for slum p.g.a. den ekstreme fremmedgørelse og det psykiske pres, som skabes af livet i "moderne" boliger med bureaukratisk forvaltning.

HVAD ER DER BLEVET GJORT?

De fleste af de tal, der her er blevet nævnt, stammer fra de tidlige tressere: man kan derfor spørge, om der er blevet gjort noget for at råde bod på tilstandene. Det er jo blevet indrømmet fra højeste sted, af præsident Johnson selv, at en femtedel af USA's indbyggere lever i fattigdom. Og præsidenten erklærede krig mod fattigdommen. Men krigen mod fattigdommen måtte snart vige for krigen mod asiatiske risbønder, en form for krig, der er langt mere profitabel for USA's industrimagnater. Stort set har de vedtagne projekter, udstyret med yderst begrænsede bevillinger, ikke kunnet ændre bildet af fattigdommen i USA nævneværdigt.

En undtagelse er dog Medicare, gratis lægehjælp for de ældre, som blev vedtaget af Kongressen trods voldsom modstand fra lægeorganisationen The American Medical Association.

LIDT HISTORIE.

Før trediverne levede arbejderklassen i USA, som i alle andre kapitalistiske lande, under temmelig elendige vilkår. Efterkrigstidens socialistiske og syndikalistiske arbejderbevægelser var blevet blodigt undertrykt af politiet. De bestående fagforeninger var "aristokratiske": faglærte arbejdere var organiseret i deres klubber og forbund, hvert fag for sig.

Depressionen blev årsag til fornyede angreb i klassekampen fra arbejdernes side. Resultatet blev dannelsen af CIO: det store industrielle forbund, hvis organisationsprincip var, at alle arbejdere på en fabrik skulle organiseres i én fagforening for at kunne optræde stærkere overfor kapital ejerne.

Arbejderklassen gennemtvang vedtagelsen af tredivernes velfærdslove: i første række lovene om arbejdsløshedsunderstøttelse,

minimumsløn og folkepension.

Men i den principløse kohandel som hedder borgerlig parlamentarisme, er det ikke retfærdighed eller humanisme, der tæller - lovene genspejler den øjeblikkelige styrkefordeling. De organiserede arbejdere i storbyernes fabrikker fik vedtaget disse love til fordel for sig selv, men millioner af andre fattige forblev udenfor: dvs de uorganiserede arbejdere, landarbejderne, de fattige farmere, butikspersonale m.fl.

ANALYSE.

Michael Harrington betegner gentagne gange USA's fattige som "det andet Amerika" og taler om "de to nationer".

"De Forenede Stater i tresserne rummer et rigt samfund indenfor sine grænser. Millioner og atter millioner nyder den højeste levestandard som verden hidtil har kendt. Det er både godt og ondt: den er bygget på en ejendommelig forvrænget økonomi, som ofte skaber falske behov i stedet for at tilfredsstille menneskelige behov....

Men USA rummer samtidig en underudviklet nation, en fattigdomskultur.... Dennes indbyggere deler ikke de asiatiske bynders eller de afrikanske stammefolks dybe elendighed, men elendighedens mekanisme er stort set den samme. De er udenfor historien, udenfor fremskridtet, ned sunket i en lammende, lemlastende rutine."

I dette citat finder vi to spirer til en analyse af fattig-USA, som bliver mere og mere populær. For det første deler Harrington USA i *to nationer*. For det andet sætter han lighedstegn mellem USA's fattige og de undertrykte folk i den tredje verden. Sagt på en lidt anden måde: kapitalisme er det samme som indadvendt imperialisme. Ligheden forbliver den samme, hvis man begynder med det sidste led: imperialisme er det samme som udadvendt kapitalisme.

AMERIKANSKE TAB.

Tabstal (11/12 - 69) Tallene i parentes viser stigningen fra 4/11 til 11/11.

Dræbte:	39.827 (85)
Dræbte udenfor kamp:	7.112 (32)
Sårede:	261.256 (836)
Forsvundne:	1.339
TOTAL:	309.534

De Sorte Pantere er de første der har brugt denne analyse i stor målestok: det indgår som en vigtig bestanddel af deres ideologi, at afro-amerikanerne ikke tilhører samme nation som de rige hvide. De er en "indre koloni", og det hvide politisvin, der om dagen terroriserer ghettoens befolkning og om natten sover i sit hus i sovebyen er en fremmed soldat. (Militæret repræsenterer den herskende klasses magt over for fremmede magter, politiet repræsenterer den overfor landets egne indbyggere.) Derfor solidariserer De Sorte Pantere sig med den tredje verdens folk, som kæmper for deres befrielse. De sorte pantere er ikke racister: de opfordrer de fattige hvide til selv at anvende denne analyse og til at indgå koalitioner med de sorte i kampen for befrielsen af den store sort/hvide indre koloni. Gennem denne koalition ville de fattige hvide optræde i solidaritet med de ydre kolonier.

En anden solidaritet peger fra de fattige hvide og sorte i retning af den organiserede arbejderklasse. Denne klasses fagforeningsledere er for en stor del blevet pampere, der akcepterer det kapitalistiske udbytningssystem, og anvender det endda i deres egne organisationer! Men nogle arbejdere er begyndt at indse, at deres kampvundne velfærdsfordele er på usikker grund, når millioner af sultne uorganiserede kæmper om jobs. Det Andet Amerika er også eksilsted for dem, når de rammes af sygdom, arbejdsløshed og alderdom.

Der eksisterer et objektivt interessefællesskab mellem europæiske og amerikanske arbejdere på den ene side, og på den anden side kapitalens indre og ydre kolonier rundt om i verden. Dette fællesskab beror på, at vi allesammen bliver udnyttet af den samme fjende: Kapitalen.

"De, der er demokratiske, kan ikke kræve USA ud af Vietnam - friheden ville da blive berøvet folket. Vi kan ikke kaste det sydvietnamesiske folk for de sovjetiske og kinesiske tigre."

Ole Bjørn Kraft 15/12 - 69

Krigen er USA's ære - Ole Bjørn Kraft.

Vietnam-komiteerne sender åbent brev til Baunsgaard

Det Sydvietnamesiske marionetregime sendte i dagene 11. til 13. april repræsentanter til København for at undersøge mulighederne for at oprette et informationskontor. En Bonnambassadør og en Parisforhandler optrådte på quislingenes vegne. De blev modtaget af Baunsgård, spiste middag med konservative politikere og direktionsmedlemmer fra ØK. I anledning af dette besøg udsendte DDV et åbent brev til Baunsgård og afholdt to demonstrationer uden for hotel d'Angleterre, hvor vietnameserne holdt til.

"DDV erfarer, at De, hr. statsminister, 12 og 13. marts på regeringens vegne vil deltage i drøftelser med repræsentanter for den forhattede Saigon-regering i Sydvietnam med dets Bonnambassadør i spidsen. Forhandlingerne skal bl.a. dreje sig om oprettelsen af et propagandakontor i København. DDV vil på det alvorligste advare regeringen imod at tillade de vietnamesiske quislinge, der med den amerikanske imperialismes hjælp begår folkemord i Vietnam, at oprette et sådant kontor.

Vi må forlange, at regeringen undlader at medvirke til at styrke relationerne til det korrupte Thieu-styre i Saigon, og i stedet bruger sin energi til en snarlig anerkendelse af det sydvietnamesiske folks eneste virkelige repræsentant: Den Provisoriske Revolutionsregering i Sydvietnam.

Vi vil føle det som en ulidelig udfordring, hvis regeringen på den af Saigon-regimet ønskede måde styrker - i stedet for at afbryde - forbindelsen med de sydvietnamesiske bøddler. DDV vil gøre, hvad der står i vor magt for at forhindre, at Saigonregeringen får arbejdsmulighed og ro til at sprede sin propagandagift i vort land.

Vi ønsker desuden med det allernærmeste at opnå en samtale med Dem, hr. Baunsgård, for yderligere at underbygge vor advarsel mod den påtænkte skændselsgerning."

Samtalen med statsministeren finder sted den 2. april.

til modtagerne af
vietnam-solidaritet

Vietnam-Solidaritet gik med forrige nummer ind i sin fjerde årgang. Den status, man i den anledning kunne foretage ville formentlig stort set kunne betegnes som tilfredsstillende. Vi har i hvert fald bestræbt os på at gøre bladet mere tiltalende både i form og opsætning, ligesom vi til stadighed har søgt at hæve det redaktionelle niveau. Denne linie vil naturligvis blive fortsat - og her modtager vi gerne kritik, råd og vejledning fra vore læsere. Fra de første numres tynde dupliserede format og lille oplag og til Vietnam-Solidaritet af idag med et oplag på 5.000 er gået en stadig fremadskridende bevægelse. Vi tror at det absolutte flertal af vore læsere ville være kede af at undvære bladet.

MEN - og der er et alvorligt men: En status må også behandle den økonomiske situation - og her ser det ikke helt så godt ud som på de øvrige felter. Som bekendt udsendes Vietnam-Solidaritet gratis til alle interesserede. Økonomien klares ved frivillige bidrag, der indsendes, på det i bladet indlagte girokort. Vi har en del trofaste læsere, der ofte indbetaler større eller mindre beløb på vor girokonto, - disse indbetalinger har hidtil kunnet klare udgifterne, MEN DET HAR KNEBET AF OG TIL. Vi skal derfor appellere til alle vore læsere om - ved at benytte de indlagte girokort - at være med til at sikre Vietnam-Solidaritets fortsatte udgivelse og fortsatte både kvalitative og kvantitative fremgang.

SOLIDARITET MED VIETNAM-SOLIDARITET.

Redaktionen.

DE DANSKE VIETNAMKOMITEER

DE DANSKE VIETNAMKOMITEER

DE DANSKE VIETNAMKOMITEER

DE DANSKE VIETNAMKOMITEER

DE DANSKE VIETNAMKOMITEER

DE DANSKE VIETNAMKOMITEER

DE DANSKE VIETNAMKOMITEER

DE DANSKE VIETNAMKOMITEER

DE DANSKE VIETNAMKOMITEER

DE DANSKE VIETNAMKOMITEER